

# THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to  
REV. H. HOEKSEMA  
1139 Franklin St., S. E.  
Grand Rapids, Mich.

## EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,  
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.  
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De  
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,  
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman,  
Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to subscription should be addressed to  
MR. R. SCHAAFSMA  
1101 Hazen Street, S. E.  
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 5.

DECEMBER 1, 1940

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

## Meditatie

### Gods Paarden En Wagens

*En ik hief mijne oogen weder op, en ik zag; en ziet vier wagens gingen uit van tusschen twee bergen, en die bergen waren berden van koper. Aan den eersten wagen waren roode paarden; en aan den tweeden wagen waren zwarte paarden. En aan den dergen wagen witte paarden; en aan den vierden wagen hagelvlekkige paarden, die sterk waren, etc. . . .*

*Zach. 6:1-8.*

Afsluiting hier!

En in de afsluiting rust, de ruste van Gods Geest!

Want God is de Alpha en juist daarom ook de Omega. Hij doet een volmaakt werk. En het einde, de afsluiting van Zijn werk in den tijd is, dat Hij de ruste ingaat: de Geest des Heeren zal dan rusten in het Noorderland!

Overwinning! Gods overwinning! De openbaring voor heel het schepsel van Zijne eeuwige overwinning, van het feit, dat Hij eeuwiglijk en altijd de Overwinnende is! Want Hij is niet slechts Alpha en Omega, het begin en het Einde, maar Zijns is ook het gansche Alphabet van heel de wereldgeschiedenis; en van de Alpha gaat het altijd door in rechte lijn naar de Omega.

Daarom in dit gezicht: afsluiting.

Het is het laatste van de serie gezichten, die den profeet getoond werd in dien betekenissenvollen nacht van den vier en twintigsten der elfde maand van het tweede jaar van den koning Darius, toen het daar in Jeruzalem, nog altijd een prooi der verwoesting, en in de oogen van het amechtige hoopken teruggekeerden uit Babel, er niet veel op geleek, dat Gods zaak, de zaak van Zijn koninkrijk, van Zijn eeuwig verbond, ooit de overwinning zou behalen. En dit laatste gezicht der serie is in vele opzichten gelijk aan het eerste (I:7-17),

schijnt een terugkeer te zijn naar dat eerste gezicht. In beide gezichten toch wordt den profeet een ruiterbende, een strijdmacht getoond; in beide valt de nadruk blijkbaar op de kleur der paarden; en in beide doorwandelen ze "het gansche land", dat is, de geheele aarde.

En toch, Gods werk gaat steeds voort; de Allerhoogste keert nimmer op Zijn schreden door de geschiedenis terug.

't Stuwt alles aan op de Omega!

De Voleinding. . . .

Daarom zijn dan ook beide gezichten niet gelijk. Er is aanmerkelijk verschil. Hier ontmoeten we ook het zwaarte paard, dat in het eerste gezicht werd gemist. Hier zien we de paarden en wagens uitgaan van tusschen de koperen bergen; dàar zagen we ze tusschen de myrtels. Hier gaan ze uit; dàar waren ze juist teruggekeerd van de aarde te doorwandelen. Hier doen ze hun werk, verrichten ze hun taak; dàar rapporteerden ze slechts, dat de gansche aarde stil en gerust was.

En bovenal: hier zien we het einde, Gods einde.

Want immers, zij, die uitgegaan waren naar het Noorderland hebben Gods Geest in het Noorderland doen rusten.

Er is hier een ingaan in de rust.

In de ruste Gods!

Gods paarden!

En hier ook wagens. Wezenlijk maakt dit geen verschil. Alleen maar doen de wagens ons duidelijk verstaan, dat we het hier te doen hebben met een strijdmacht. Want strijdagens zijn het, die de profeet ziet.

Gods strijdmacht!

Want alleen uit dit oogpunt zien we hier deze machten, deze sterke paarden, die trappelen van ongeduld om de geheele aarde te doorwandelen.

Roode, zwarte, hagelvlekkige, witte paarden.

Ach, wanneer ge deze machten beschouwt uit menselijk, uit aardsch, uit puur historisch oogpunt, vooral de roode, zwarte en hagelvlekkige, zoudt ge waarlijk niet zeggen, dat ze Gods machten zijn, die des Aller-

hoogsten wil uitvoeren, Zijn werk doen, Zijn doel bereiken. En dan telt het witte paard bijna niet mee, lijkt het niet op een strijdmacht als de andere paarden, vooral niet op een zegepralende macht in de wereld. Immers hier op aarde zien we deze paarden als machten van oorlog, haat der volken, vernieling en bloedvergieting, het roode paard; van schaarste en gebrek, honger en kommer, het zwarte paard; van dood en graf, aldoor wegmaaiend menschenlevens, jong en oud, rijk en arm, zwak en sterk, het hagelvlekkig paard, het "vale paard" van Openbaring 6. En 't witte paard zien we in de macht van het Woord der prediking, der Kerk, de zaak van het Koninkrijk der hemelen in de wereld.

Altijd zien we deze paarden, door heel de geschiedenis heen.

Steeds doorwandelen ze heel de aarde. Overal doen ze hun werk. Ze waren er in het verleden. Ze zijn er ook thans. Ze worden steeds sterker, steeds ongeduldiger, behalve misschien het witte paard. In onze dagen zien we ze in al de verschrikking hunner geweldige macht, in al de gruwel der verwoesting, die ze aanrichten. Ze komen aan met donderend geweld en openbaren hun macht op de aarde, in de lucht, in de diepte der zee. Ze razen en tieren, deze roode paarden; ze schuimbekken van woede; ze spuwen vuur en zwavel; ze verpletteren alles onder hunne sterke pooten. De aarde beeft en scheurt, de lucht is vervuld met knallenden en rollenden donder, steden worden verpletterd, menschen vinden een wreeden dood, weerloozen, mannen, vrouwen, kinderen. De zee is onstuimig en weet niet waarom; zij, die haar bevaren, in schepen klein of groot, worden gesleurd naar de diepte, meedoogenloos. . . .

En in hun spoor volgen de zwarte paarden, en de vale, hagelvlekkige. . . .

Ze zijn ook sterk, doch doen hun werk in stilte, zeker van hun overwinning. Ze sluipen rond als de pestilentie, in den nacht. Ze vinden de menschen in hunne woningen, zoowel als op de slagvelden. Er is geen ontkoming. Honger, pestilentie, ellende en dood verspreiden deze machten. . . .

En altijd door vervolgt ook dat witte paard zijn tocht, de macht van Christus' Koninkrijk, grijpend menschen in het hart, onderwerpend hen aan den Koning der koningen en Heer der heeren!

Maar zijn dan die eerste paarden, de roode en zwarte en vale paarden geen machten der wereld, en zal juist daarom niet dat witte paard zijn tocht moeten staken? Of zou men althans niet verwachten, dat de strijdmacht door dat witte paard vertegenwoordigd ons zou worden geteekend als in een kamp op leven en dood met de drie andere? Zijn deze laatsten dan niet de machten van goddelooze menschen, zinnend op wereldmacht, woedend ook tegen den Gezalfde des Heeren; de geweldhebbers dezer "eeuw", de Nimrods en de Pharao's, de Zeba's en Zalmunna's, de Nebukadnezars en de Alexanders, de Caesars en de Napoleons,

de Hitlers en de Mussolini's. Zijn zij het niet, die deze machten van oorlog en dood en verwoesting uitzenden, opdat ze hun wil zouden uitvoeren en voor de macht der duisternis de overwinning zouden behalen?

Paarden en wagens der menschen!

Strijdmachten der goddelooze wereld, van den geest van den Antichrist, den zoon des verderfs. . . .

Of ook, wat de macht van het witte paard betreft, de schier wanhopige worsteling van een arme Kerk, die zich tracht te handhaven en uit te breiden, de wereld zoekt te onderwerpen aan het gezag haars Konings.

Zoo schijnt het te zijn, beschouwd uit ons oogpunt.

En zoo is het ook in betrekkelijken zin! Op het wereldtooneel, waar deze strijdmachten verschijnen en worstelen en voorttrekken en haar verderf en dood aanrichten, werkt metterdaad óók de wet van oorzaak en gevolg; daar verschijnen ook menschen, redelijke, verantwoordelijke menschen, zondige menschen, dood door de zonden en misdaden, menschen in dienst van den vorst der duisternis, slijk en modder opwerpend als een voortgedrevene zee; en ook zij zijn oorzaken, mede-oorzaken, tweede oorzaken van het verschijnen van de machten der verwoesting op dit tooneel, zich alzoo schatten des toorns vergaderend tegen den dag des oordeels! . . . .

Ook andere menschen verschijnen en worstelen hier, verlorene menschen, wedergeborene menschen, kinderen des lichts, medewerkers Gods in Christus, wien het uit genade gegeven is in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook voor en met Hem te lijden, zoekende en werkende en worstelende in de zaak van het witte paard, ziende op het loon, dat hun weggelegd is in Zijnen dag!

En toch is dit niet het laatste woord.

Ware het al zoo, er ware geen hoop en geen verwachting!

Een ander licht, een licht van boven, valt op alle deze machten en hare worsteling.

Een licht, dat orde schept in de schijnbare verwarring, dat doel geeft aan het schijnbaar doellooze gewoel der volkeren. . . .

Een licht, dat al deze machten ons doet zien als knechten des Heeren, Zijn werk doende, Zijn raad uitvoerend, Zijn doel bereikend, uitlopend op Zijn einde: de Omega!

Een licht, waarin al deze machten gezien worden als werkend naar een vast program, niet worstelend tegen elkaar, maar samenwerkend, elkaar volgend. . . .

Het licht van Gods eeuwig welbehagen, waarin alle aardsche en menschenlijke oorzaken ten slotte tweede oorzaken, afhankelijke oorzaken, dienende oorzaken worden. . . .

Waarom woeden de volken? Waarom bedenken ze ijdelheid? . . . .

Die in den hemel zit zal lachen!

In Zijn dienst staan ze!

Gods paarden en wagens!

Machten des Allerhoogsten!

Werkend oorlog en beroering der volkeren, dood en verderf, hongersnood en pestilentie; en óók vestigend en voortwerkend tot de Voleinding toe aan Zijn eeuwig Verbond en Koninkrijk!

Zoo en zoo alleen zien we hier deze machten van paarden en wagens.

Immers gaan deze paarden en wagens uit van tusschen twee koperen bergen. Vandaar verschijnen ze. Ze komen niet voort uit de paleizen der koningen dezer aarde, of uit de vestingen van de geweldhebbers dezer wereld; nog veel minder verschijnen ze vanuit de poorten der hel. Neen, van tusschen twee bergen, die van koper waren, zien we ze hier, in het licht van Gods program, het licht der profetie, uitgaan over de aarde. En daar, tusschen die bergen, staan ze voor het aangezicht van den Heere der gansche aarde. Ze wachten op Zijn wenken. Ze zijn vaardig om Zijn wil te doen.

Daarom zijn deze twee bergen dan ook niet Sion en Moria, noch ook Sion en de Olijfberg, noch ook eenvoudig Gods raad zonder meer.

Het zijn de bergen Gods, symbool van Zijne waarheid en gerechtigheid, vast, onwankelbaar, ontzagwekkend hoog en majestueus. Immers is Zijne goeder-tierenheid tot in de hemelen; Zijne waarheid tot in de bovenste wolken; Zijne gerechtigheid als de bergen Gods. Ps. 36:6, 7. Van koper zijn deze bergen Gods, niet slechts omdat ze vast zijn en sterk, als de beenderen van Behemoth, maar ook, omdat deze bergen van Gods gerechtigheid daar staan als teeken van Zijn oordeel en toorn, gelijk de koperen slang, en gelijk de voeten van Hem, Die komt om te oordeelen, op blinkend koper geleken. Vanuit het oordeelend recht Gods gaan deze machten uit!

Ze gaan uit om Zijn recht te handhaven, om Zijn oordeel uit te voeren! En daarom ook, om in den weg Zijner gerechtigheid Zijn Koninkrijk te doen komen.

Immers mogen deze machten ook genoemd worden: "de vier winden des hemels".

Zoo toch spreekt de interpreteerende engel tot den profeet: "Deze zijn de vier winden des hemels, uitgaande van daar zij stonden voor den Heere der gansche aarde". En winden des hemels zijn geen machten, die onder de controle staan van menschen, door menschen worden uitgezonden of geregeerd; maar het zijn machten Gods, invloeden, inwerkingen van den Allerhoogste, hetzij middelijk of onmiddelijk, op de groote volkeren-zee, haar beroerende. Het zijn machten Gods, waardoor bewerkt wordt, dat het eene rijk ondergaat en het andere ontstaat en zich verheft. Als deze winden voortbreken op de groote wereldzee en haar beroeren, klimt het eene beest na het andere uit de zee op. Dan. 7:2, 3.

Want God werkt in, ook op de goddelooze volkeren-zee, ook op de lusten des vleesch en de bewegingen

der zonde; in Zijn rechtvaardigen toorn, want de toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen,—en dan wordt het al erger, dan komt het oordeel, dan zoekt de wereld haar eigen verwoesting in oorlog, revolutie, honger en kommer en dood; en óók in Zijn almogende genade, en dan wordt de macht der zonde en des doods overwonnen en komt Zijn Koninkrijk tot stand.

Machten Gods,—alle vier. . . .

Daarom wachten ze dan ook Zijne wenken!

Voor het aangezicht van den Heere der gansche aarde staan ze.

Daarom gaan ze, wanneer Hij wil, waarhenen Hij ze zendt en is hun werk en invloed door Hem beperkt.

Ze mogen nog zoo ongeduldig zijn om heel de aarde te doorwandelen, eerst als Hij zegt: "Gaaf heen, doorwandelt de aarde", kunnen ze gaan.

Op 't hoog bevel uit 's Heeren mond geschieden al deze dingen!

Uw hart worde niet ontroerd!

God regeert!

De Omega!

Het einde, Gods einde, de Voleinding aller dingen wordt bereikt!

En die Omega is niet slechts een terugkeer tot de Alpha, maar de eeuwige en hemelsche volmaking van Gods Verbond.

En deze machten, alle deze machten moeten daartoe medewerken en dienen, óók als een goddelooze wereld het alzo niet bedoelt.

Overal trekken deze paarden heen, trekken ze *allen* heen. In heel de wereld doen ze hun werk. Want wel wordt in dit gezicht den profeet het werk dezer strijdmachten eerst getoond uit het bepaald historisch oogpunt van Zijn eigen tijd. En dan zien we de zwarte paarden naar het Noorderland, Babel en al verder het Noorden in, trekken, en de witte trekken ze achterna; dan gaan de hagelvlekkige naar het Zuiderland, Egypte; en dan verliezen we de roode paarden een oogenblik uit het oog. . . .

Maar ten slotte trekken al deze sterke paarden (en alle paarden waren sterk, niet alleen de hagelvlekkige, zooals vs. 3 misschien ons zou doen vermoeden) heel de wereld, heel "het land", dat is, de aarde, door om Gods bevel en raad uit te voeren ten einde toe.

En dat einde is: Gods Geest rust in het Noorderland! O, dat Noorderland was Babel; dat, ja, dat vooral is de wereldmacht. Daar, ja, daar met nadruk is de geest van den Antichrist. Daar heerscht de draak! Maar daar zal Gods Geest rusten. Dàar, en daarom in heel de wereld, die overwonnen zal worden om plaats te maken voor den tabernakel Gods bij de menschen, eeuwiglijk. . . .

Ziet, Ik maak alle dingen nieuw!

't Wordt Sabbat straks!

De ruste van Gods Geest!

H. H.

## Editorials

### Our Boys And Conscription

Conscription in peace time is something new in our country.

We are, of course, acquainted with conscription from the time of the World-War, when for a time voluntary enlistment was replaced by the draft. But as a regular and permanent institution conscription was not known in America until recently.

It is true that even now conscription was resorted to as something special, as a defense measure. We are told that the present war in Europe also threatens our shores, and that, if the Nazis should be victorious in their war with England, it is not impossible that they conceive of the idea of also invading our country. And it is argued that such an invasion must not be considered as lying outside of the range of possibilities. Hence, we should be forewarned. And being forewarned we should prepare for the worst. We must become strong and become armed to the teeth, so that our very strength may discourage the enemy from even making the attempt of invading America. A defense program has been prepared. And to this defense program also belongs the present conscription measure, according to which all young men between the ages of twenty one and thirty six had to register and are liable to be drafted into military service.

The result is that several of our boys, and I now mean our Christian boys, particularly of our own Protestant Reformed young men, may soon have to leave us for a period to receive their training.

Some of them, that had enlisted in the National Guard have already departed and are even now in Camp Beauregard.

For them this means an important change in their way of life.

There is, it is true, a favorable side to this change.

Let it be said, first of all, that a Christian can have nothing against the conscription law. Those theological students about whom we recently read in the papers, who refused to register because the whole idea of the draft was in conflict with the "teaching of Jesus", and who were tried in court and sentenced to imprisonment, certainly must have imbibed a wrong kind of theology. The government certainly bears the sword according to Scripture. And this also implies that it has the calling to punish any foreign power that might attempt to invade our country. But if this belongs to its calling, it stands to reason that it must whet its sword for the task. And whatever one may think of the propaganda that would make us feel as

if the danger of invasion by the Nazis is imminent (of which I personally am not at all persuaded), it must be granted that it is the height of folly in our present world for nation or government to act as if we live in a peace loving world and to fail to prepare. There can be no principal objection against conscription and universal military training.

Some have objected that conscription in peace time is not "democratic".

But this is a poor objection.

How Americans who always boast that the democratic government is a government "by the people" as well as "of the people and for the people", can raise such an objection is hard to understand. Can there be privileges without obligations? Surely, if it is really true that we are all equal, and that we all have an equal share in this "government by the people", if this is really the idea of democracy, it must follow that it is thoroughly democratic to impose on all alike the obligation to defend the country in time of war.

And universal military service is certainly to be preferred above voluntary enlistment. Not, indeed, because, as the editor of The Banner argues, one who enlists as a soldier voluntarily is himself personally responsible for those he might kill in battle, while the conscript can justly put all the responsibility upon the shoulders of the government that called him to the colors. The soldier, as long as he merely obeys orders in battle, is never a murderer, whether he volunteers or is drafted. Does the hangman become responsible for the execution of the death sentence, merely because he applied for the position? Of course not. Were the soldiers that came to John the Baptist drafted? Not very likely. The armies of those days consisted of hired forces, as is well known. Yet, John does not tell them to resign from their post. No, the soldier is no murderer. Whether he enlists or is drafted, he employs not his own sword, but that of the higher powers. And these are responsible, not he.

Yet, conscription, and especially universal military training is preferable to voluntary enlistment.

First of all, because it is more just. Why should not all the young men, rich and poor, be held responsible for the defense of their country in time of war?

Secondly, because it improves the general calibre of the army, and is apt to make army life more bearable, more pleasant, if not a certain class of men, but all must enter the service.

However this may be, when our young men are called, they need have no scruples or have conscientious objections. In their obedience to the higher powers they may serve their God.

Then, too, from certain viewpoints life in the army may be considered to have its favorable aspects. The physical exercise a young man gets in camp will straighten his body and steel his muscles, make him strong and healthy. The discipline of the army may

have a salutary effect on many a youth, who at home probably never learned to order his life according to strict rule; and there is no better place than the army to learn by experience what it means to bow before authority and to obey blindly.

But, of course, there are many disadvantages connected with life in the camp.

The conscript will be away from home, away from his people, and away from the sphere of influence exerted by the Church.

And this means a good deal.

Especially is this true in our country and in our own age. Those of us who are acquainted with conscription and military service in old Holland, know that even there, especially if a Christian young man were stationed in the southern part of the country, there were spiritual disadvantages connected with a soldier's life. Yet, Holland is not large and there are many churches, and usually one could find one of his own churches where he might worship. But in our own country this is quite different, especially in our day. When one is away from his home church it is generally difficult, and often impossible to find a place of worship where the gospel of Jesus Christ is still preached, and I am not thinking now of specifically Reformed preaching. And how much it means to be separated from the influence and fellowship of the Church and of the people of God; not to be able to find a place of worship where one may be instructed in the Word of God and receive a spiritual blessing, one usually does not realize until he is forced to be away from home.

And the religious atmosphere of the army can hardly be expected to be very healthful.

Recreation and amusement will be offered to the young conscript, but hardly of a sort that will tend to spiritual edification.

Even the influence of the army chaplain will not be of very great benefit to the Reformed young man.

And, no doubt, he will come into contact also with the "world" in its worst sense. He will, probably, be in the company of those that are accustomed to take God's name in vain. And he may be shocked often when he discovers the moral standard according to which many walk and speak.

In a word, while the young Reformed conscript must miss the influence of home and Church and of the fellowship with God's people, he will be in a different world, surrounded by many temptations.

And in the midst of these he must stand alone, on his own feet.

What to do about this?

First of all, he should feel confident that the Lord has placed him in that position. If a young man deliberately leaves home and church and goes into the world, the matter is quite different. He can hardly

have the confidence that he is walking in the Lord's way, and that, therefore, he may seek and expect God's grace to strengthen him. But with the young conscript this is different. The call came and he obeyed. In the camp he is where God stationed him. And the same Lord that placed him there is able to sustain him and to give him grace to be faithful and to be a light in the midst of the world.

Hence, mindful of his own weakness, and of the power of the grace of the Lord Jesus, he should seek His grace and Spirit daily in prayer.

He should, of course, not forget to take his Bible with him to camp, and to read it daily. Take time to read it. The Word of God is a lamp unto our feet, a light upon our path. There is nothing to be compared with the influence, the spiritual strength and comfort and guidance we receive through faithful reading of and meditation upon the Scriptures.

He should try to get as much wholesome and spiritual literature from home as possible.

And he should keep in correspondence with his Church, his pastor, his former society friends and fellow members, as well as with his home.

All these means may help him as he wears the American uniform, also to put on and to keep on the whole armour of God, that he may be faithful and be able to stand in the evil day!

And thus there will be a spiritual blessing, strengthening of our faith and steeling of our spiritual muscles in the battle we are called to fight in our new surroundings and while standing on our own feet in the midst of many temptations.

May the Lord grant it!

H. H.

---

## Het Gezag Der Kerk

De bespreking van de kerkelijke ambten leidt als vanzelf tot de vraag de macht, de autoriteit, het gezag der kerk betreffende. Niet alleen toch is geen ambt denkbaar zonder gezag en macht, maar ook is de kerk een instituut, en geen instituut kan bestaan zonder macht. Een ambtsdrager is drager van gezag, vertegenwoordiger van het gezag van Hem, die hem in het ambt stelde; in de kerk is hij vertegenwoordiger van Christus als de eenige en eeuwige Koning Zijner kerk op aarde. En de kerk in de wereld is maar geen gemeenschap der heiligen zonder meer, de leden waarvan zonder eenigen vorm van regeering samenkomen tot onderlinge stichting, maar een instituut, en door Christus alzoo gewild en ingesteld. En evenmin als een land zonder overheid bestaan kan, en geen overheid

zonder gezag denkbaar is, evenmin kan de kerk op aarde bestaan zonder het instituut, en is gezag noodzakelijkerwijze aan dat instituut der kerk verbonden. Dit gezag der kerk is echter van geheel eenigen aard, en heeft haar eigen sfeer. Het is maar niet op één lijn to plaatsen met alle ander gezag in de wereld. De kerk als instituut, beschouwd nu uit het oogpunt van hare macht, neemt niet eenvoudig haar plaats in onder andere gezags-instituten en gezagssfeeren, in maatschappij en staat, in huisgezin en school. Eensdeels toch staat het gezag der kerk boven alle gezag in de wereld; ze eischt metterdaad voor zich het recht op, om in al die andere gezagssfeeren haar macht te doen gelden; maar andersdeels is haar gezag van geheel anderen aard dan dat van huisgezin, maatschappij en staat, en onderwerpt ze zich zelfs aan de macht van het zwaard. Willen we dus over de macht der kerk spreken, dan staan we aanstonds voor verschillende vragen. Wat is de aard van het kerkelijk gezag, en waarin bestaat het? Met welke middelen handhaaft de kerk haar gezag, en wat is haar doel? En bovenal staan we hier voor de nog altijd eenigszins moeilijke en lastige vraag: hoe verhoudt zich de macht der kerk tot die van andere gezagskringen, in huisgezin en maatschappij, en vooral: wat is de juiste verhouding van kerk en staat?

Over deze vragen hebben schier alle belijdenisschriften uit de tijd der Reformatie en den onmiddellijk daarop volgende tijd, tot aan dien van de Westminster Confessie, zich uitgesproken. De kerken der Reformatie, met name die van Calvinistischen oorsprong, omschreven haar standpunt op dit stuk vooral tegenover de beschouwing van Rome, waarop we later nog breder hopen te wijzen. Thans willen we eerst nagaan, wat over deze kwestie door de verschillende reformatorische belijdenisschriften is aanvaard als de waarheid van Gods Woord. We beginnen met onze eigene belijdenissen. Van de macht der kerk handelt De Heidelbergsche Catechismus in de bekende een en dertigste Zondagsafdeeling: "Wat zijn de sleutelen des hemelrijks? De verkondiging des heiligen Evangelies en de Christelijke ban of uitsluiting uit de Christelijke gemeente, door welke twee stukken het hemelrijk den geloovigen opengedaan en den ongeloovigen toegesloten wordt. Hoe wordt het hemelrijk door de prediking des heiligen Evangelies ontsloten en toegesloten? Alzoo, als volgens het bevel van Christus aan de geloovigen, allen en eenen iegelijk, verkondigd en openlijk betuigd wordt, dat hun, zoo dikwijls als zij de beloften des Evangelies met een waar geloof aannemen, waarachtiglijk al hunne zonden van God, om der verdiensten van Christus wille, vergeven zijn; daarentegen allen ongeloovigen, en die zich niet van harte bekeeren, verkondigd en betuigd wordt, dat de toorn Gods en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zoolang als zij zich niet bekeeren; naar welk getuigenis des Evangelies God zal oordeelen, beide in dit en in het

toekomstige leven. Hoe wordt het hemelrijk toegesloten en ontsloten door den Christelijken ban? Alzoo, als, volgens het bevel van Christus, degenen, die onder den Christelijken naam onchristelijke leer of leven voeren, nadat zij, ettelijke malen broederlijk vermaand zijnde, van hunne dwalingen of hun schandelijk leven niet willen aflaten, der gemeente, of degenen, die van de gemeente daartoe verordineerd zijn, aangebracht worden, en zoo zij aan de vermaning zich niet storen, van henlieden door het verbieden van de Sacramenten uit de Christelijke gemeente, en van God zelven uit het Rijk van Christus gesloten worden; en wederom als litmaten van Christus en van Zijne gemeente aangenomen zoo wanneer zij waarachtige betering beloven en bewijzen".

Laat ons hier goed verstaan, dat het in deze Zondagsafdeeling gaat over het gezag en de macht der kerk, eene macht, die ze uitoefent in de prediking des Woords in het algemeen, zoowel als in de officieele toepassing van dat Woord in den Christelijken ban op verschillende personen in het bijzonder. De macht, die de kerk uitoefent bestaat hierin, dat ze het koninkrijk der hemelen voor bepaalde personen ontsluit en voor anderen toesluit. Dit is haar verklaring van het woord des Heilands tot Petrus en in hem tot al de apostelen in Matt. 16:19: "En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn". En dat dit woord waarlijk niet slechts den apostel Petrus, maar al de apostelen geldt, en voorts ook heel de kerk, blijkt wel uit Matt. 18:17, 18: "En indien hij denzelfden geen gehoor geeft, zoo zegt het der gemeente; en indien hij ook de gemeente geen gehoor geeft, zoo zij hij u als de heidenen en tollenaar. Voorwaar zeg ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen". En ook is duidelijk, dat de Catechismus dit woord in verband heeft verstaan met dat andere woord des Heilands in Joh. 20:23: "Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zoo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden". Het gaat hier dus niet over het gezag der Heilige Schrift als Gods Woord zonder meer, noch ook over het woord, dat de enkele geloovige mag spreken tot zijne medeleden in de gemeente. Ieder zou ten slotte voor zichzelf wel uit den Bijbel kunnen opmaken of het koninkrijk der hemelen voor hem ontsloten, dan wel toegesloten is. Maar hier gaat het zeer bepaald over de prediking, en dus over de macht der kerk, over de macht, die de kerk door de prediking uitoefent door middel der ambtsdragers. De kerk toch, en niet ieder geloovige op zichzelf, heeft de opdracht om het Woord te prediken. De kerk, en niet de individuele geloovige heeft daarin ook de verzekering, dat Christus in die verkondiging haar in al die waar-



heid zal leiden. Maar tevens heeft zij de belofte, dat door de ambtelijke bediening van dat Woord Christus Zelf Zijn Woord wil spreken, hetzij tot een reuke des levens ten leven, of tot een reuke des doods ten doode, tot binding of tot ontbinding, tot ontsluiting of tot sluiting van het koninkrijk der hemelen. Het ligt wil in den aard der zaak, dat Christus in laatster instantie alleen de sleutelen des koninkrijks heeft, dat Hij alleen opent en sluit, en dat Hij alleen de zonden kan vergeven of houden. Maar ook is duidelijk, dat Hij dit doet door de apostelen, door de Kerk. In de prediking treedt de kerk dus met gezag op, oefent zij macht uit, sluit en ontsluit zij werkelijk het koninkrijk der hemelen met macht, zoolang zij zich striktelijk houdt aan de Heilige Schrift, wat den inhoud harer prediking betreft. Zij heeft metterdaad macht, om op aarde te binden en te ontbinden, en dat wel zoo, dat hetgeen zij aldus bindt en ontbindt, ook in den hemel gebonden en ontbonden zal zijn.

En wat zij alzoo door de prediking in het algemeen doet, voor en in de consciëntiën der menschen, dat doet ze ook specifiek, ten opzichte van bepaalde personen en met uitsluiting ook van die bepaalde personen uit de kerk op aarde, door den Christelijken ban. Zij heeft dus ook de macht om persoonlijke tucht uit te oefenen. Wezenlijk is dit geen andere macht dan de tucht der prediking. Ze is slechts dezelfde macht toegepast op met name bekende en genoemde personen en dat in het zichtbare. Maar toch wil dit zeggen, dat ze het gezag en de macht heeft, om te bepalen, wie wel en wie niet deel zullen hebben aan de sacramenten, zooals ze door haar worden bediend. En ook hier geldt het eene macht, die de kerk als instituut bezit, en ze door de ambten uitvoert.

Verder behoeven we in dit verband hier niet op in te gaan.

Ook de Nederlandsche Geloofsbelijdenis spreekt van deze macht der kerk. In Art. 30 lezen we: "Wij gelooven, dat deze ware Kerk geregeerd moet worden naar de geestelijke politie, die ons onze Heere heeft geleerd in Zijn Woord; namelijk, dat er Dienaars of Herders moeten zijn, om Gods Woord te prediken en de Sacramenten te bedienen; dat er ook Opzieners en Diakenen zijn, om met de Herders te zijn als de Raad der Kerk; en door dit middel de ware religie te onderhouden en te maken, dat de ware leer haren loop hebbe, dat ook de overtreders op geestelijke wijze gestraft worden en in den toom gehouden, opdat ook de armen en bedrukten geholpen en getroost worden, naardat zij van noode hebben. Door dit middel zullen alle dingen in de Kerk wel en ordelijk toegaan, wanneer zulke personen verkoren worden, die getrouw zijn, en naar den regel, dien de heilige apostel Paulus daarvan geeft in den Brief aan Timotheus". Hier wordt de macht der kerk reeds omschreven als eene macht om te leeren, eene macht om te regeeren en te straffen, en eene macht

om barmhartigheid te oefenen. En er wordt nadruk op gelegd, dat deze macht een geestelijke is, die bestaat en wordt uitgeoefend "naar de geestelijke politie, die ons onze Heere heeft geleerd", en op geestelijke wijze ook straft.

En met oog op de kerkelijke tucht leert ons dezelfde confessie in Art. 32: "Intusschen gelooven wij, hoewel het nuttig en goed is, dat die regeerders der Kerk zijn, onder zich zekere ordinantie instellen en bevestigen tot onderhouding van het lichaam der Kerk, dat zij nochtans zich wel moeten wachten af te wijken van hetgeen ons Christus, onze eenige Meester, geordineerd heeft. En daarom verwerpen wij alle menschelijke vonden, en alle wetten, die men zoude willen invoeren, om God te dienen, en door deze de consciëntiën te binden en te dwingen, in wat manier het zoude mogen zijn. Zoo nemen wij dan alleen aan, hetgene dienstig is om eendrachtigheid en eenigheid te voeden en te bewaren, en alles te onderhouden in de gehoorzaamheid Gods; waartoe geeischt de excommunicatie of de ban, die daar geschiedt naar den Woorde Gods, met hetgeen daaraan hangt". De kerk heeft dus ook de macht, om in onderworpenheid aan het Woord Gods een zekere orde vast te stellen, en voornamelijk ook met het oog op de uitoefening van de kerkelijke tucht. Men gevoelt hier den tegenstand tegen Rome in den nadruk, die gelegd wordt op de noodzakelijkheid om zich in alles aan den Woorde Gods te houden, en geen menschelijke instellingen in te voeren, waardoor de consciëntiën der geloovigen zouden worden gebonden.

Eindelijk hebben we in dezelfde confessie ook een artikel over het ambt en de roeping der overheid: "Wij gelooven, dat onze goede God uit oorzaak der verdorvenheid des menschelijken geslachts, Koningen, Prinsen en Overheden verordend heeft; willende, dat de wereld geregeerd worde door wetten en politiën, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen worde, en het alles met goede ordinantie onder de menschen toegega. Tot dat einde heeft Hij de Overheid het zwaard in de handen gegeven, tot straffe der boozen en bescherming der vromen. En hun ambt is, niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den heiligen kerkedienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk des antichrists te gronde te werpen, en het koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen; het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt. Voorts, een ieder, van wat kwaliteit, conditie of staat hij zij, is schuldig zich den Overheden te onderwerpen, schattingen te betalen, hun eere en eerbied toe te dragen, en hun gehoorzaam te zijn in alle dingen, die niet strijden tegen Gods Woord; voor hen biddende in hunne gebeden, opdat hen de Heere stiere in al hunne wegen, en dat wij een gerust en stil leven leiden, in alle Godzaligheid en eer-

baarheid. En hierin verwerpen wij de Wederdoopers en andere oproerige menschen, en in het gemeen alle degenen, die de Overheden en Magistraten verwerpen en de Justitie omstooten willen, invoerende de gemeenschap der goederen, en verwarren de eerbaarheid, die God onder de menschen gesteld heeft". Art. 36.

We moeten hierbij opmerken, dat tegen ééne zinsnede in dit artikel onzer geloofsbelijdenis gravamina zijn ingediend en aangenomen, door de Nederlandsche Gereformeerde Kerken in 1905 en door de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent in 1910. Onze kerken hebben ten dezen geen officieele uitspraak gedaan, maar gaan blijkbaar van de stilzwijgende veronderstelling uit, dat ze het artikel, zooals het geamendeerd is door deze gravamina onderschrijven en als hare belijdenis aanvaarden. Het gravamen betreft de woorden: "om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk des antichrists te gronde te werpen". In Nederland was oorspronkelijk een gravamen tegen deze woorden ingediend door de heeren F. L. Rutgers, M. Noordtzijs, D. K. Wielenga, L. Lindeboom, P. Biesterveld, A. Kuyper, H. Bavinck en J. H. Donner, naar ik meen op de Synode van 1896. Deze benoemde eene commissie van acht, die de opdracht had om over deze zaak het gevoel der buitenlandsche gereformeerde kerken in te winnen en de volgende Synode met advies over deze kwestie te dienen. De deputaten kwamen echter niet klaar met hun rapport en noch de Synode te Groningen in 1899, noch die te Arnhem in 1902 ging op de zaak in, terwijl bovendien één der benoemde deputaten verzocht van zijn taak te mogen worden ontheven. De Synode benoemde toen nieuwe deputaten, de heeren H. Bavinck, T. Bos, M. De Jonge, H. H. Kuyper, A. Littooy, A. F. De Savorinim Lohman, en T. Tromp, en deze brachten haar rapport in op de Synode van 1905, waar het gravamen ook werd aangenomen. In het zeer breed uitgewerkt advies, waarin de kwestie van alle zijden wordt belicht, komen de deputaten tot de volgende conclusies:

"Vooreerst dat de gewraakte zinsnede blijkens de bewoordingen van de confessie zelve in verband met het getuigenis der historie onzer eigen kerken, de overeenstemming der gereformeerde belijdenisschriften van alle landen en het algemeen gevoel der gereformeerde theologen metterdaad bedoelt, dat de Overheid met middelen van dwang en geweld de afgoderij en den valschen godsdienst, waaronder in de eerste plaats de Roomsche kerk verstaan wordt, zal tegengaan en het rijk van den Antichrist zal te gronde werpen.

"Ten tweede dat dit gevoel, alsof de Overheid geroepen is om met straf ketterij en valsche of minder zuivere religies tegen te gaan, niet alleen niet gedeckt wordt door de Heilige Schrift, maar in strijd is met wat Gods Woord ons leert omtrent het onderscheid tusschen de bedeeling van Oud en Nieuw Testament, het geestelijk karakter van Christus' Koninkrijk

en het verbod om in den dienst van dit Koninkrijk van andere dan geestelijke wapenen zich te bedienen.

"Ten derde dat dit gevoel, dat zijn oorsprong vindt deels in Augustinus' opvatting van de roeping der Overheid om ketters te straffen, deels in het oude Byzantijnsche recht, dat destijds heel de rechtsbeschouwing beheerschte, wel verklaarbaar is bij onze Vaderen, omdat het de algemeene geloofsovertuiging was van hun tijd, en omdat de religieuze worsteling dier dagen tegelijk een politiek karakter droeg, maar toch in strijd is met de groote beginselen, die door Gods genade het Calvinisme zelf verwaardigd is te verkondigen, met name de vrijheid van ieder om God naar zijn geweten te mogen dienen; de onafhankelijkheid en autonomie der Kerk, die alleen aan Christus heeft te gehoorzamen, en de roeping der Overheid om zoowel deze vrijheid der conscientie, als deze autonomie der Kerk te eerbiedigen en te erkennen.

"Ten vierde dat die Gereformeerde Kerken, die voor een gelijk gravamen stonden tegen haar Confessie als onze Kerken, dan ook eenparig hebben geoordeeld door wijziging of nadere verklaring aan dat bezwaar te gemoet te komen; een feit dat te zwaarder weegt, omdat dit niet geschied is door Kerken, die allengs van de belijdenis onzer vaderen waren losgeraakt, maar die integendeel haar hartelijke en oprechte instemming met deze Belijdenis volmondig hebben uitgesproken en haar overigens ongeschonden wenschen te bewaren.

"En ten vijfde dat deze verandering van inzicht omtrent hetgeen God de Heere in Zijn Woord ons geopenbaard heeft aangaande de roeping der Overheid,—mits hierbij scherp onderscheiden worde tusschen het valsche begrip van neutraliteit, dat in religieus indifferentisme zijn oorsprong vindt, en de erkenning, dat de Overheid uit eerbied voor de Kerk des Heeren en de conscientie harer onderdanen zich van alle inmenging in zaken der religie zich te onthouden heeft,—te erkennen en te eerbiedigen is als vrucht van de leiding des Heiligen Geestes, die naar de belofte door Christus aan zijn discipelen geschonken, hen in alle waarheid leiden zou.

"Het is op deze gronden, dat uwe deputaten u adviseeren het gravamen der bezwaarde broederen tegen de bedoelde zinsnede in de Confessie gegrond te verklaren en zoodanige maatregelen te nemen als noodig zullen zijn om hunne conscientien te ontlasten". (Advies inzake het Gravamen tegen Artikel XXXVI der Belijdenis, pp. 45, 46.).

De Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent schrapten ook de gewraakte woorden, of gaven dit althans te kennen door een noot bij dit artikel te plaatsen. Zij deden dit echter hoofdzakelijk op grond van het beginsel der scheiding van Kerk en Staat.

Hiermee is de kwestie van de verhouding tusschen



de macht der Overheid en de macht der Kerk natuurlijk niet opgelost. De Nederlandsche deputaten uit wier rapport wij bovenstaande conclusies aanhaalden, waren zich zeer wel bewust, dat ze de eigenlijke kwestie niet hadden behandeld. Ze hadden dit zelfs opzettelijk vermeden. Immers lezen we in hun Advies:

“Voorts meenen uwe deputaten uit dit ‘beperkt mandaat’ in de tweede plaats te mogen afleiden, dat het de bedoeling der Synode is, dat zij zich stipt zullen bepalen bij het ingediende gravamen en niet geroepen zijn om een principieel advies te geven over de veel verder strekkende vraag, welke taak de Overheid heeft op religieus en ethisch gebied of wat de verhouding moet wezen tusschen Staat en Kerk.

“De vroeger benoemde deputaten hebben wel in dien zin hun taak opgevat, maar juist die breede opvatting is mede oorzaak geworden, dat zij niet met hun arbeid zijn gekomen. Met het oog ook daarop heeft de Synode de taak der nieuw benoemde deputaten enger omschreven en naar het oordeel uwer deputaten terecht. Het komt ook hun voor, dat de tijd nog niet rijp is voor een dergelijke diep ingrijpende en veel omvattende dogmatische beslissing.

“Ook van dit gevoelen zijn uwe deputaten bereid rekenschap te geven.

“Ze erkennen gaarne, dat in den loop der historie zich een gansch andere verhouding tusschen Staat en Kerk ontwikkelt heeft dan in de dagen onzer vaders en in verband daarmee bij velen de overtuiging zich gevestigd heeft, dat het niet de roeping der Overheid is om aan ééne bepaalde Kerk boven andere de voorkeur te schenken of ééne bepaalde religie te verklaren tot religie van Staat. Intusschen zou met zulk een negatieve uitspraak, gesteld dat men haar in de Confessie wilde opnemen, het vraagstuk, dat hier aan de orde is, niet opgelost zijn. De Kerk zou, om aan de andere zijde misverstand te weren, evenzeer verplicht zijn tegenover de neutrale Staatsidee, de valsche scheiding van Staat en Kerk, het niet meer rekenen met de ordinantiën Gods voor het volsleven en de ontkerstening van gedoopte natiën positief haar dogma te stellen, wat volgens den Woorde Gods de roeping der Overheid is. Juist op dit punt echter ontbreekt tot nog toe die scherp belijnde en wel gefundeerde overtuiging, die alleen tot formuleering van een nieuw dogma leiden kan. Tal van vraagstukken komen hierbij aan de orde, die nog niet genoegzaam zijn doorgedacht en waaromtrent nog geen communis opinio is verkregen. Thans reeds een beslissing te willen nemen, zou een plukken zijn van de vrucht voordat ze rijp was, een vooruitloopen op de leiding des Heiligen Geest, die de Kerk in alle waarheid leiden moet”. pp. 3, 4.

Zoo staat dus thans nog de zaak. Behalve de bovengenoemde gewraakte woorden is de officieele leer der Gereformeerde Kerken, wat betreft de verhouding tusschen de macht der Kerk en de macht van den Staat,

nog altijd die van Artikel 36 der Nederlandsche Geloofsbelijdenis.

Een eigenlijke oplossing heeft men niet gevonden.

Ik vermoed, dat praktische moeilijkheden hiervan minstens evenzeer de oorzaak zijn als gebrek aan dogmatische belijndheid en helder inzicht.

Het is duidelijk genoeg, dat historische omstandigheden steeds haar invloed hebben uitgeoefend, wat dit stuk betreft, op de beschouwing en overtuiging der Kerk. En dat doen ze nog. Het is duidelijk genoeg, dat de Kerk tentijde van Nero en Caligula en van Domitianus, toen de Overheid stond in het teeken van het Beest uit de zee en de antichristelijke macht vertegenwoordigde, en toen de Kerk zelf nog één was in geloof en belijdenis, er niet aan gedacht zou hebben om een belijdenis op te stellen, waarin ze het als de roeping van de Overheid voorstelde om de hand te houden aan de Kerk, om het evangelie te doen verkondigen, en om alle afgoderij uit te roeien. Maar de omstandigheden veranderden, beide in betrekking tot de Kerk en tot den Staat. De Staat werd zelf “christelijk” sedert de dagen van Constantijn, het Christendom werd Staatsgodsdienst, en de Staat bewees aan de Kerk niet alleen den dienst, dat hij haar beschermde, maar ook, dat hij zorgde voor hare uitbreiding en “bekeerlingen” met het zwaard het doopwater indreef. Dat vergemakkelijkte de beschouwing, dat de Overheid ook voor de Kerk had te zorgen, het Evangelie moest doen verkondigen, afgoderij door de macht van haar zwaard moest uitroeien en het rijk van den antichrist te gronde doen gaan. Doch er kwam nogmaals verandering en dat niet alleen in den Staat, maar ook in de Kerk. In de laatste door de Reformatie. De zichtbare eenheid van wat zich Kerk noemde werd verbroken. Er kwamen twee “kerken”, de Roomsche en de Protestantsche, en straks werden ook de kerken der Reformatie verdeeld in allerlei secten en kerkengroepen. Hoe zou nu een bepaalde kerk nog den moed hebben om in hare belijdenis te schrijven of te laten staan, dat de Overheid de “ware kerk” moest beschermen en alle valsche religies moest uitroeien met haar zwaard? Wie dat aandorst, riep de macht van het zwaard tegen zichzelf in. Want het was immers slechts eene kwestie van wie in een bepaald land en op een gegeven tijdstip de macht van het zwaard had! Tijdens de periode, die op de Reformatie volgde, vooral in landen, waar deze beweging sterk was, dorst men dit nog wel aan, en bedoelde dan vooral om de Roomsche afgoderij uit te roeien. Doch bij verdere ontwikkeling ging dat toch niet meer, en begon men het beginsel van scheiding van Kerk en Staat te verkondigen en te handhaven. Rome alleen veranderde natuurlijk niet, waarover later. Doch nu kwam hier nog bij een veranderde beschouwing van den Staat, vooral onder den invloed der Fransche Revolutie. De Overheid werd nu geheel “neutraal”. En ofschoon men in weerwil van die verandering in sommige landen nog wel bleef spreken van eene “Christe-

lijke Overheid", zooals ook hier in ons land, in de praktijk en in de werkelijkheid is er van die "christelijkheid" van de Overheid niet meer dan een schijn nog over. Voorzooover de Overheid nog Christelijk heet, is zij voor het meerendeel het modernisme toegedaan, iets, dat ook duidelijk mag blijken uit de speeches van onzen president. Dit heeft dan weer ten gevolge, dat de Kerk, die immers zelf het beginsel wilde zien toegepast van scheiding van Kerk en Staat, dit toch ook weer niet geheel wil zien doorgetrokken, althans niet ten opzichte van een "neutralen" Staat. Neen, de Kerk wil toch haar gezag blijven handhaven ook over den Staat, en de Overheid voorschrijven, wat haar roeping is. Ze moet immers een Christelijke Overheid zijn!

En als ze dat toch niet is, dan blijven we toch maar praten en schrijven en ook bidden, alsof ze het wel is!

Ik vestig hier thans reeds de aandacht op, omdat het alleen in dit licht is, dat we den tegenwoordigen vorm van ons Artikel 36 der Confessio Belgica kunnen verstaan. Zeker, de Kerk wil scheiding van Kerk en Staat. De Overheid mag haar stalen zwaard niet gebruiken, om kerken uit te roeien. Maar intusschen staat daar in datzelfde artikel nog altijd, dat de Overheid de roeping heeft om "de hand te houden aan den heiligen kerkedienst" (zijn hier ook onder begrepen de diensten van Mormonen en Boedisten, van Modernen en loochenaars van God en Zijn Christus; en wat wil het zeggen, dat de Overheid er de hand aan moet houden?). Er staat ook altijd nog, dat het de roeping is der Overheid om "het koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen; het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt". Maar doet de Overheid dat wel, door aan ieder, modernen en heidenen en atheïsten en communisten maar "vrijheid van godsdienst" te verleen?

Ge gevoelt wel, dat het probleem metterdaad niet is opgelost door het gewraakte zinnetje uit Art. 36 te lichten. Intusschen wordt dit door de meeste menschen, ook door schier alle predikanten, in de praktijk gemakshalve maar vergeten. Juist omdat men zich de moeite niet getroost om deze dingen scherp onder de oogen te zien, blijft men maar spreken van een 'christelijke overheid'. Of is het dan geen blijk van Christelijkheid, dat de president van ons land nog altijd een dankdag-proclamatie uitvaardigt, en soms, in tijden van nood en oorlog, of ook bij presidents-verkiezingen nog wel eens een tekst kan aanhalen, kan aansporen om te bidden, of ook zeggen kan, zooals onlangs onze president het letterlijk verkondigde, dat de "geest des volks de Geest Gods is"? En omdat men zich de dingen niet indenkt, kan men ook gemakkelijk artikel 36 van de Confessio Belgica opvolgen, als ze ons leert, dat ieder en een iegelijk voor de Overheid behoort te bidden, dat de Heere haar wille stieren in al hare wegen. Men vergeet, dat Art. 36 juist geen scheiding

van Kerk en Staat wil, en dat ze uitgaat van de idee eener Christelijke, met name van eene Gereformeerde (tegenover eene Roomsche) Overheid!

Hier is nog veel te zeggen.

Maar ik wil eerst nog wijzen op hetgeen andere confessies hierover hebben te zeggen.

H. H.

## IK BEN ZWART DOCH LIEFELIJK

*O gij Dochters van Jerusalem, gelijk de tenten van Kedar, en als de gordijnen van Salomo.*—Hooglied 1:5.

Zooals Kedar's tenten schijnen  
Zwart van kleur, van huid en vacht,  
En als Salomo's gordijnen  
Luist'rijk zijn in hunne pracht;  
Zoo ben ik, van beiden, saam.  
Zwart, en liefelijk in faam.

Op mijn pad in 't somber duister  
Van de huilende woestijn;  
Mis ik licht en glans en luister,  
Niets dan donkerheid is mijn.  
Zwart ben ik, in hart, onrein;  
Zwart als Kedar's tenten zijn.

Zonden. Zonden. Niets dan zonden,  
Overtreden diep en zwaar  
Persen mij, in mijne wonden  
Uitgemergeld, in elkaar.  
Zwart ben ik in mijn ellend',  
Zwart als Kedar's sombre tent.

Zwart ben ik op mijne paden,  
Ja, ook liefelijk, gerust.  
Zwart in raden, zwart in daden,  
—Toch, ik ben door HEM gekust.  
Zwart ben ik van hoofd tot hiel,  
LIEFELIJK in mijne ziel.

... Ja. Gods Kerk kan vrees'lijk dwalen  
In spelonken diep en breed.  
Op de bergen, in de dalen,  
Missen HEM die voor HAAR leed.  
Maar hoe zwaar, hoe diep zij viel,  
ZIJ is liefelijk van ziel.

ZIJ is zwart en lief en teeder  
Minnende haar eigen HEER.  
Liggend' in Zijn gunst ter neder  
In Zijn liefde, in Zijn eer.  
Zij is ZWART in haar en huid,  
Liefelijk. Haar's HEEREN-BRUID.

J. H. Hoekstra.

## Van Onze Eerste Synode

In het Augustus nummer van ons blad begon ik iets te schrijven over onze eerste Synode. Ik publiceerde daar het schrijven, dat door onze Synode werd gericht aan de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken, en waarop we zulk een afstootend en ook onzinnig antwoord ontvingen.

Een broeder collega in Nederland, die juist dat nummer had ontvangen, schreef mij kort geleden, dat hij dat antwoord der Synode op ons schrijven teleurstellend vond in "zijn zoo afstootenden vorm".

Doch hierover thans niet meer.

Een ander besluit van betekenissen nam onze eerste Synode, toen ze besloot om een schrijven te richten aan den kerkeraad der Protesteerende Eerste Christelijke Gereformeerde Kerk te Kalamazoo, Mich.

Ook aan dat schrijven en het antwoord, dat we van dien kerkeraad daarop reeds ontvingen, wil ik publiciteit geven. Het is beter, dat deze dingen zooveel mogelijk in het licht komen, dan dat ze verborgen blijven. Dan weten niet alleen onze eigene mensen, maar ook de broeders in Kalamazoo, hoe de zaken staan, en kan ieder oordeelen.

Dat ik dit thans in het Hollandsch doe, en dus het oorspronkelijke stuk onzer Synode, zoowel als het antwoord van Kalamazoo vertaal, heeft zijn reden alleen daarin, dat ik de balans een beetje moet houden tusschen de beide talen in ons blad. Want schrijf ik teveel Hollandsch, dan krijg ik het van de eene zijde; en schrijf ik teveel Engelsch, dan moet ik het van den anderen kant hooren. En schrijf ik iets, dat de mensen niet aanstaat, dan komen ze soms van alle kanten!

Ik vertaal dus. Hier volgt het schrijven onzer Synode:

"Aan den kerkeraad der Protesteerende Eerste Christelijke Gereformeerde Kerk te Kalamazoo, Mich.

"Waarde broeders in den Heere Jezus Christus:—

"De Synode der Protestantsche Gereformeerde Kerken, vergaderd te Grand Rapids, Mich., besloot in hare zitting van 28 Mei, 1940 u het volgende schrijven toe te zenden.

"Het is nu bijna veertien jaren geleden, zooals ge u ongetwijfeld zult herinneren, dat de kerkengroep, die sedert het begin van 1925 bekend stonden als de Protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerken, besloten om over te gaan tot het instellen van eene meer permanente organisatie, een Classis institueerden en den naam aannamen van Protestantsche Gereformeerde Kerken. Uwe Kerk scheidde zich te dien tijd van onze Kerken af. Evenals wij, zoo hadt ook gij geweigerd u te onderwerpen aan de "Drie Punten". Gij, zoowel als wij, waart om deze weigering uit de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken gebannen. Ge waart met ons in eene tijdelijke gemeenschap

getreden op grond van de "Acte van Overeenkomst". Uw leeraar was destijds lid van de faculteit onzer Theologische School, en een van de oprichters en eerste redakteurs van "The Standard Bearer". Ge werktet mede met ons, zoolang als we vergaderden als gecombineerde kerkeraden. En toch, toen de tijd rijp werd geacht om tot een meer permanenten vorm van organisatie te komen, weigerdet ge om verder mee te gaan, scheidet ge u van ons af, en hebt ge sedert dien tijd alleen bestaan, zonder kerkverband, en onder den eenigszins ledigen en uitgedienden naam van "Protesteerende Eerste Christelijke Gereformeerde Kerk". Herhaaldelijk werd ge verzocht om uw redenen te kennen te geven voor uwe houding en handeling, naar nimmer gaaft ge ons op dit punt bevrediging. Zelfs nadat we als Classis waren georganiseerd, hebben we u hierom verzocht, maar nogmaals zonder resultaat.

Sedert dien tijd werden er in onze kringen soms stemmen vernomen, die meenden, dat we nogmaals een poging moesten wagen, om van u een antwoord op onze vraag te ontvangen. Wij gevoelden, dat zoolang als ge geen reden van principieelen aard de leer betreffende had opgegeven voor uwe houding, uwe handelwijze moest worden beschouwd als niet te rechtvaardigen, en dat, indien het mogelijk ware, eene vereeniging tot stand diende te worden gebracht tusschen uwe gemeente en onze kerken. Op een onzer classicale vergaderingen werd deze zaak zelfs in den breede besproken. Positieve stappen werden echter niet genomen in die richting. Nu de Heere echter onzen weg voorspoedig heeft gemaakt, en we voor het eerst als Synode mogen vergaderen, werden onze harten geneigd om nog eens tot u te komen, opdat we u den weg zouden mogen openen tot verzoening en hereeniging met onze kerken.

"Onze Synode was echter eenparig van gevoelen, dat zulk eene hereeniging, hoe ernstiglijk we haar ook zouden begeeren en zoeken, niet anders tot stand mocht komen dan op den grondslag van oprechte verzoening, en dat deze slechts kan worden bewerkt in den weg, dien de Schrift ons aanwijst: den weg van oprechte belijdenis van schuld en hartelijke vergeving. En waar wij in onze harten overtuigd zijn, dat de oorzaak van de bestaande breuke geheel bij u moet worden gezocht, en dat uw finale acte van scheiding zondig was en de einduitkomst van vele zonden door u tegen ons bedreven, eer ge die finale stap van scheiding deedt, daar moet dit schrijven wel den vorm aannemen van eene bestraffing en van eene vermaning om u te bekeeren en uwe zonde voor God en ons te belijden. Wij bidden u daarom, dat ge voor de aandacht wilt houden, dat we tot u komen in den geest van waarachtige broederlijke liefde, dat we ernstiglijk verzoening zoeken en hereeniging in den Schriftuurlijken weg, en dat het in dezen geest is, dat we uwe aandacht vestigen op enkele niet te ontkennen feiten, die slechts kunnen worden verklaard als opzettelijke pogingen uwerzijds

om het werk Gods, zooals dat door onze kerken wordt vertegenwoordigd, te verwoesten en dat om persoonlijke redenen.

“Wanneer we hier spreken van persoonlijke redenen dan hebben we het oog op het feit, dat uw leeraar en zijne welbekende neven herhaaldelijk bewezen hebben, dat ze hun eigen belang op het oog hadden, en dat ze niet aarzelden om het welzijn onzer kerken aan dat eigenbelang op te offeren, zoo dikwijls hunne ambities niet werden verwerkelijkt. Vele gebeurtenissen naar welke we in dit verband zouden kunnen verwijzen ten bewijze van hetgeen we juist opmerkten, willen we gaarne stilzwijgend voorbijgaan; zooals, b. v. de poging van B. J. Danhof om van Coopersville af te komen, omdat hij liever naar Hull wilde, een poging, die door u gesteund werd; de troebel door u veroorzaakt toen de kerkeraad van Eastern Ave. weigerde om uit eigen leden eene gemeente te organiseeren voor een van de neven uws leeraars; de poging om R. Danhof door een mandaat van de gecombineerde kerkeraden in het leeraarsambt te stellen, ofschoon hij geen beroep had en zelfs nog geen lid van een onzer kerken was; het feit, dat uw leeraar moeite veroorzaakte in de allereerste lesuren aan onze school, door opzettelijk te spreken dwars tegen hetgeen door de kerkeraden besloten was in, en dat ten overstaan van al de studenten. Vele gelijksoortige feiten zouden we kunnen opsommen, doch we zullen ons slechts tot de hoofzaken bepalen.

“En dan willen we allereerst uwe aandacht vestigen op de “Theologische School Zaak”. Ge zult u herinneren, dat twee der studenten ondertekenaars zochten voor een zeer boos protest, waarin de predikanten H. Hoeksema en G. M. Ophoff beschuldigd werden van allerlei booze praktijken in de school, en dit terwijl deze leeraren zich er niet van bewust waren, dat er kwaad broeide. Ge zult het u herinneren, dat deze zaak onderzocht werd door de gecombineerde kerkeraden in hun vergadering van 8 Mei, 1926 te Kalamazoo. Ge zult u ook herinneren, dat de twee studenten, Mellema en Kuivenhoven, als de auteurs van het complot werden aangewezen, en Ds. B. J. Danhof als hun helper en adviseur. Ge zult u ook kunnen herinneren, dat gij op die vergadering de handelingen stuk voor stuk tegenstondt, zoodat het een geharrewar werd, dat duurde tot vijf uur in den morgen. En laat ons u er aan herinneren, dat niettegenstaande het feit, dat de kerkeraden besloten hadden de twee schuldige studenten onmiddellijk en onvoorwaardelijk van de school te verwijderen, uw leeraar op een spoedig daarop volgende vergadering der faculteit, hen trachtte te verdedigen en te handhaven. Waarom zou hij toch partij getrokken hebben voor hen, die zoo booselijk hadden gecomplotteerd tegen zijn twee collegas, en die het bestaan der school zelf in gevaar gebracht hadden? Er is hierop slechts één antwoord: hij was altijd bedacht op de Danhof-belangen meer dan op de zaak des

Heeren, en het resultaat was, dat een geest van naijver en achterdocht tegen zijn collegas hem altijd vervulde. Dit werd duidelijk toen op weg naar huis van bovengenoemde vergadering der faculteit, toen hij geperst werd om te openbaren wat hij op zijn hart had, hij antwoordde: “Ik vertrouw u in geen geval”.

“We willen uwe aandacht vestigen op de houding, die uw leeraar aannam op de vergadering van de gecombineerde kerkeraden in Augustus, 1926. Uw leeraar had, als rector der school, juist een zeer gunstig rapport voorgelezen, waarin hij te kennen gaf, dat al de gerezen moeilijkheden in de faculteit uit den weg geruimd waren, dat er een geest van eendracht heerste, en dat we mochten vertrouwen, dat de zegen des Heeren in de toekomst op onze school zou rusten: toen hij plotseling radikaal omdraaide en in denzelfden adem zijn bedankje als professor aan onze school indiende. Waarom deze plotselinge verandering? Wat was er gebeurd? We weten het allen. Zijn neef, R. Danhof, was door de commissie van onderzoek in zijn zaak schuldig bevonden van leugen, en er was van hem geeischt, dat hij voor zijn eigen kerkeraad van die zonde belijdenis zou doen. Uw leeraar had van dit alles kennis ontvangen, nadat hij zijn rectoraal rapport had opgesteld. Vandaar de verandering. Er was niets anders. Wat is de conclusie? Dit, dat uw leeraar om eendracht en het welzijn der school geen zier gaf, zoodra hij voor de keuze stond van een Danhof of de zaak des Heeren. Deze offerde hij gereedelijk aan gene op. Al deze dingen zijn uit de officieele stukken te bewijzen.

“Wij vestigen uwe aandacht op de poging van uw leeraar om de Standard Bearer op te offeren aan zijn persoonlijke ambitie en eigenbelang. De Danhofs hadden tezamen er op gestaan, dat ons blad, dat eerst als een maandblad verscheen, tweemaal per maand zou verschijnen. En ofschoon de andere redakteurs bevreesd waren, dat dit een al te zware last op hunne schouders zou laden, toch werd alzoo besloten. Maar wat gebeurde? Op een vergadering der redactie, die daags na de bovengenoemde vergadering der kerkeraden gehouden werd, bedankten uw leeraar en Ds. B. J. Danhof als redakteurs, en lieten dus Ds. H. Hoeksema en Ds. G. M. Ophoff alleen verder worstelen. Reden voor hun bedanken gaven ze niet op. Maar wat was de reden? Het besluit van de gecombineerde kerkeraden tegen R. Danhof boven genoemd. En wat bewijst dit alweer? Dit, dat ze niet aarzelden om de Standard Bearer te verwoesten om een Danhof.

“Wij herinneren u aan de handelwijze van Ds. B. J. Danhof in Hull, aan zijn aankondiging van afscheiding in de ‘Sioux County Index’ van 17 Sept. 1926, en zijn opzet om deze gemeente te verwoesten, zoowel als aan zijn onbeschaamde verschijning (tevens de laatste) op de vergadering van de gecombineerde kerkeraden van Nov. 1926 te Kalamazoo. Ge brengt misschien hiertegen in, dat dit uw zaak niet was, en dat

gij hiervoor niet verantwoordelijk kunt worden gehouden. Maar we vestigen uw aandacht op het feit, dat uw leeraar tot het laatste toe dezen verwoester steunde, en dat gij achter uw leeraar stondt. En nogmaals vragen we: wat bewijst dit alles? Dit, dat de zaak Gods altijd werd opgeofferd aan persoonlijke ambitie.

"Eindelijk vestigen we nog uwe aandacht op de vergadering door uw leeraar geleid in de Woodman Hall te Grand Rapids, op 6 Juli, 1927, waar hij optrad met het bepaalde doel om de gemeente van Fuller Ave. uiteen te scheuren en te verwoesten, en waar, voor een gehoor bestaande uit vriend en vijand, hij zich schuldig maakte aan leugen en valsche voorstelling; zoowel als op de daarop volgende vergadering op 15 Juli, 1927 in de Y. M. C. A. te Kalamazoo, waar Ds. H. Hoeksema in tegenwoordigheid van uw leeraar en van vele andere getuigen terwijl een uwer tegenwoordige ouderlingen het presidium waarnam, bewees, dat uw leeraar in zijn speech in de Woodman Hall willens en wetens al de feiten had verdraaid. Ge weet, dat uw leeraar op die vergadering werd uitgedaagd om te antwoorden, hetwelk hij in gebreke bleef te doen. Wat bewijst dit? Dat uw leeraar niet aarzelde om publiekelijk de waarheid te verdraaien en de zaak Gods te verwoesten, om eigen persoonlijke redenen en belangen.

"En zeg niet, broeders, dat deze persoonlijke fouten van uw leeraar u niet ten laste gelegd kunnen worden, want gij weet zelf, dat in al deze booze handelingen gij uw leeraar hebt ondersteund en hem gevolgd zijt, en dat gij daarom voor de bestaande breuke, zoowel als hij, verantwoordelijk zijt".

(Wordt vervolgd)

H. H.

## Uit Nederland

Van een collega uit Nederland ontvingen we de volgende briefkaart:

"Tot mijn blijdschap ontving ik de vorige week weer een nummer van "The Standard Bearer" n.l. dat van 1 Aug.; sedert Mei niets meer ontvangen! Mijn hartelijken dank voor de toezending. De collega's ..... en ..... ontvangen ze van mij ter lezing. Met groote belangstelling neem ik steeds kennis van den inhoud en in 't algemeen ook met hartelijke instemming, inzonderheid wat betreft correspondentie met de broeders van de Chr. Ref. Church(es). Ik had zoo gehoopt, dat het tot een vereeniging mocht komen. Het antwoord was teleurstellend in zijn zoo afstootenden vorm. Tal van broeders van de Christelijk Gereformeerde Kerk alhier hebben hun begeerte naar eenheid in den laatsten tijd te kennen gegeven. Zou de

druk der tijden de broeders bij elkaar brengen? Onze *dogmaticus*?.....acta Lucae 12:5..... Moge uwe arbeid rijk gezegend worden! In de hoop de nummers van de Standard Bearer weer geregeld te mogen ontvangen, waarvoor nogmaals hartelijk dank". . .

Het doet ons hart goed te vernemen, dat de broeders in Nederland zoo nu en dan toch een nummer van ons blad ontvangen, en dat het hun blijkbaar tot blijdschap stemt. Het komt nu nog eerst tot openbaring, hoeveel belang men in Nederland eigenlijk bij de Standard Bearer heeft. Dat geeft moed.

Dat "acta Lucae" vond ik treffend. De lezer begrijpt natuurlijk wel wie "onze dogmaticus" is. En "acta Lucae" is het antwoord op de gestelde vraag. Welnu in "acta Lucae" 12:5 (Handelingen 12:5) lezen we: "Petrus dan werd in de gevangenis bewaard; maar van de gemeente werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan".

Ge vindt dit schoon? Ik ook.

Maar ik zie hierin ook een fingerwijzing van den schrijver, dat wij hetzelfde voor hem zullen doen.

Laat ons veel voor hem en voor al de broeders en zusters in de verdrukking bidden. Daarin ligt kracht en troost. Voor hen, maar ook voor ons.

H. H.

On Friday, December 13th, our dear parents,

HENRY KOOIKER

and

FANNIE KOOIKER nee (Kuiper)

hope to commemorate their 45th Wedding Anniversary.

We, their grateful children, thank God that He has so richly blessed them throughout these years. We pray that we may enjoy their loving companionship for many more years.

Their grateful Children:

Mr. and Mrs. Nick Kooiker  
Mr. and Mrs. Henry Kooiker  
Mr. and Mrs. Herman Kooiker  
Mr. and Mrs. Edward Levering  
Mr. and Mrs. Nick Kuiper  
Mr. and Mrs. Ralph Kooiker  
Mr. and Mrs. Gerrit Kooienga  
Mr. and Mrs. Jacob Duimstra  
Mr. and Mrs. Frank Kooiker  
Mr. and Mrs. George Boss  
Marguerite  
Grace  
47 Grandchildren  
4 Great-grandchildren.

Open House Friday, 2:00 to 5:00.

644 Vries St., S. W.  
Grand Rapids, Michigan.



## Gehazi And His Seed

From the Ladies Aid Society of the Sioux Center Church we received a question about the punishment meted out to Gehazi *and his seed* for the former's sin of covetousness and lying.

The problem the society faced and could not solve satisfactorily was, how it is possible, seeing that the Bible teaches that the children shall not be punished for the sins of their fathers, that not only Gehazi but also his seed is punished.

We all know the history.

Naaman, the Syrian, was cleansed of his leprosy through the instrumentality of following up the word of Elisha, the Prophet, directing him to wash seven times in Jordan. In gratitude he offers the prophet a present, which the latter refuses. Gehazi, the servant of the prophet, tempted by his covetousness, runs after Naaman, invents a story that two young men have come to Elisha and that the prophet would have Naaman give a talent of silver and two changes of garment for these sons of the prophets to Gehazi. The Syrian gives him two talents of silver and the requested garments, and Gehazi returns. Faced by Elisha and questioned concerning his absence Gehazi lies once more, but is rebuked by the prophet. And then we read in II Ki. 5:27: "The leprosy therefore of Naaman shall cleave unto thee, and unto thy seed forever. And he went out from his presence, a leper white as snow".

Now, it is certainly true that Scripture teaches that the son shall not bear the iniquity of the father, but that the soul that sinneth shall die.

Yet, the matter is not quite as simple as it might appear. It is also true that in the second commandment we are warned that God will visit the sins of the fathers upon the children in the third and fourth generation of them that hate Him. And it is evident from experience that often the children suffer the consequences of the sins of their parents in many ways. To a certain extent this is always the case in the organic development of the human race. When a father squanders his money the children must share in the poverty and social misery that is the result. Certain diseases due to the immoral life of the parents reveal themselves in generations. It would seem then, that children often suffer the evil consequences of their parents' misdeeds.

Now, how can this be harmonized with the principle that children are not punished for the sins of their fathers, that the former do not bear the iniquity of latter, and that only the soul that sinneth shall die?

I think that we must remember two things.

In the first place, that in as far as the sins of the

fathers are indeed visited upon the children, so that *these are punished* for them, the children themselves also partake of *the sins* of their fathers. We must not overlook the fact that in the second commandment we read, that God will visit the sins of the fathers upon the children in the third and fourth generation of them *that hate Him*. Not only the punishment, also the sin pertains to the generations. We must remember here, of course, that by nature no generations are righteous and innocent. We are apt to forget this, when we discuss this problem. When the question is asked: how can God punish innocent children for the sins of their fathers, we forget that according to Scripture there are no "innocent children". We are all lost in sin, damnable before God, and worthy of eternal death outside of the grace of God. This narrows down the question to this: how, if children are not punished for the sins of their fathers, can God inflict certain punishments upon the children for certain sins which the fathers committed? My answer would be: *by letting also the sins of the fathers appear in the generations of them that hate Him*. And by this punishment upon their seed the damnation of the fathers is made the heavier.

Secondly, in as far as the consequences of the sins of the fathers for the children are mere *consequences* and no judicial retributions, God is able to sanctify temporal misery and suffering unto the hearts of them that love Him unto eternal salvation. Suppose that ten descendants suffer with a certain misfortune or disease because of the misdeeds of their ancestors. Suppose that two of them are regenerated and redeemed by the grace of God. In that case God does not *punish* the sins of the fathers upon them, even though they suffer because of their sins. And He is able to cause their suffering and misery to be conducive unto their salvation and eternal glory.

Now, apply this to the case under discussion. When you read in II Ki. 5:27 that also Gehazi's seed shall be leprous, we must remember that this does not necessarily mean every individual descendant of Gehazi. In Nu. 16:31 ff. we read that Korah *and his household* were punished for the former's rebellion. Yet later we read of the children of Korah; Nu. 26:58 and often in the Psalms. The implication is that not all the children of Korah perished in the catastrophe upon him and his house. That may have been the case with the seed of Gehazi. Not all the descendants need have been leprous to fulfill the word of Elisha. If this were the case, I would say that only they of his seed bore the punishment of leprosy that hated the Lord and were partakers with their father of his sin of covetousness and lying against the Holy Ghost. But if this were not the case, if all the seed of Gehazi were meant, I would reply to the question that either all were wicked like their ancestor, or if not, only for the wicked would the leprosy be *punishment*.

The sin of the fathers is not punished in the children; but both the sin and the punishment often runs in the line of generations.

I hope that I succeeded to throw some light on this question.

H. H.

## From Manhattan, Montana

We are writing this little epistle.

To begin with, the weather was and is very cold and reached up to (I should say, down to) 15 below zero and lower in some places.

Of course, the brethren, Rev. De Wolf and elder Flikkema, who welcomed me at the train in Three Forks, Montana, claimed that it was real Minnesota weather, because it was also snowing. Well, be that as it may, we did not expect such weather and therefore did not prepare for it; hence, it felt rather chilly when we arrived in Manhattan in our top-coat and our summer underwear, minus also the necessary rubbers.

However, the brethren assured me that this was only "one of those spells" that will make room for some warm weather. But they did not say when this warm weather was to come, soon or sometime next spring. We therefore left it an open question.

Besides, my trip to Manhattan was not meant to be a pleasure-trip.

Some work had to be done, as assigned to us by Classis West. We were appointed "Consulent", that is advisor, as long as this little flock was without a minister of its own. However, after several calls were extended, the congregation called Rev. H. De Wolf and received, about three weeks after, the glad tidings, "I have prayerfully considered your call and have decided to become your minister". Therefore we were called to travel to Manhattan, Montana to install the Pastor-elect.

Let me state right now, that it was a pleasure to be in the midst of our people at this place for approximately five days. Again we witnessed the zeal and warmth of our people for the old and tried Reformed truth. Some of you are perhaps wondering what I mean when I say that we *again* felt the zeal and warmth of our people for the Reformed truth. I mean this, also in my own congregation in Edgerton, I felt the same thing and still enjoy the warmth and zeal for the truth as we champion it. We did so in 1924 and as a rule we always feel it again when a new congregation appears in our denomination. Our Manhattan people, in their conversation, make it *the topic*. It means so much for them and their children. We found the same complaint as is found everywhere,

"we knew something was wrong with our mother, the Church which we left, but we were not able to explain the cause of it all. Spiritual life was at low ebb, a change had to be made sooner or later."

That change did come when our missionary, Rev. B. Kok, was sent to Manhattan by our Mission Committee and the Fuller Ave. Consistory, who are the parties appointed by our Churches to care for the Mission Field. Rev. Kok arrived here in the summer of 1938 to begin his labors. He followed the same honest method by informing the people in these parts, as well as the consistory and pastor of the local Christian Reformed Church, of the purpose of his coming. That purpose *was* and *always has been* and *is* to champion the cause of the Reformed truth and to show how the infamous Three Points are a departure from the faith of our fathers. I don't think that it is necessary to relate concerning the reception brother Kok received from the brethren of the Christian Reformed Church. Debate the question they will not and can not, and care not. At its best they seem to worry much more about the things that have nothing to do with the issue at stake. One thing however is sure, they make themselves guilty of slander, as was proven by Rev. Kok in an article in our Standard Bearer some time ago, also in Manhattan. That is always sign of weakness, for it has no positive fruit for their own flock nor for their denomination. These statements I am making can be proven and are proven over and over again.

Remember the Pantlind Hotel meeting?

Yes, Rev. Kok is the most hated and detested man of all our ministers. At the same time, we love him and remember him in his labors before the throne of grace.

The Lord prospered the labors of Rev. Kok. Indeed, there were people, who liked to hear about the pernicious doctrines embodied in the Three Points and were willing to compare them with the Scriptures and the Reformed Confessions.

Was there any fruit upon his faithful labors? There was! A congregation was organized, consisting of 13 families. Rev. Kok remained in their midst and helped the brethren in every way, according to the testimony of the consistory. Plans were made for a basement church and the work began. Also a parsonage was built and is now being occupied by the first pastor of our Church in Manhattan, Montana. In the meantime, to keep in line with the history we were relating to you, several calls were sent out by the consistory and congregation to obtain a minister of their own. The fourth time a call was sent out to Rev. H. De Wolf, who accepted the call and arrived with his family in Manhattan in the week of the third of November.

On Sunday, November 10, we preached twice in Manhattan and installed brother De Wolf in the afternoon service. In the evening we delivered a speech,

while on Monday evening we spoke once more for our Manhattan people. Tuesday evening the congregation came together with their pastor and his family to welcome them in their midst. Upon the request of the consistory, we presided over this meeting. On this meeting a fine program was rendered and enjoyed by us all. Even some friends, who regularly worship with our people, but who as yet are not members were present. Refreshments were served and the congregation and its friends were given the opportunity to get acquainted with the Rev. and Mrs. De Wolf. (In passing let me say, that the son of Rev. and Mrs. De Wolf, who was stricken with Infantile Paralysis, is getting along well. There is hope for a complete recovery, although this will be along the way of a slow process, according to the testimony of the M. D.'s.)

I am at the end of my writing, but I would like to make a few remarks.

Our people in Manhattan built a church basement, neatly finished and spacious, it will accomodate about 200 people. However, the foundation is strong enough for a future church building. Our people also built and finished their parsonage; a fine home with all the city conveniences. The Rev. and Mrs. De Wolf appreciate it very much and because their furniture arrived and was brought to the new parsonage, they are enjoying their new home in Manhattan.

But that is not all.

Lacking 1000 or 1200 dollars, both the Church and the parsonage are paid for. Something that never happened before in any of our churches. It shows a fine spirit and a willingness to sacrifice. And I may safely say, the brethren have sacrificed without murmuring. They refuse to be a burden to our churches and instead they intend not to burden our churches, but will do to the utmost of their ability to carry the load themselves, helping others.

I have enjoyed my short visit and also enjoyed the work, which was to be done, to the full. I cannot but firmly believe, that there is a future stored away for our Manhattan congregation. Distance makes the heart fonder—well brethren, we all will remember you with your pastor and hope and pray that Rev. De Wolf may bring to you the riches of the Gospel of our Lord Jesus Christ.

I may add to these remarks, that Manhattan is situated at the east slope of the Rocky Mountains.

Elder Flikkema was so kind to take me to Yellowstone Park. I am not able to describe the magnificent scenery of this national park. How beautiful are the mountains and what a variety! The mountains were covered with snow and so were the trees. All in all it looked like a fairy-land.

We also noticed the many deer, elks, moose and mountain-sheep. They ran in droves of fifty to a hundred. The hunting season being open, we saw many a deer being trucked away.

In the middle of the park we stopped at Kart's Ranch, a place owned by very rich people. They keep a record book, so that anyone visiting this place may write his or her name in it. We were asked whether we were of the Holland Settlement. The question was really the answer. Thereupon we were told that a man from Holland had visited this place and also signed his name in the book. This man, so the lady (the owner) told us, "I can never forget. So interestingly he spoke and so many questions he asked me about the mountains and the ranches. The least little thing did not escape his attention. I", she said, "will never forget this interesting stranger."

After looking through the book, you guessed it already, we found the name of "Prof. Dr. K. Schilder, Kampen, Nederland." We were asked to place our names on the same page. But how her face fell when we told her that Dr. Schilder is at present in a concentration camp.

The brethren will take me to the train, the 'Olympian', tonight.

It is still Minnesota weather in Montana.

I hope, we will upon our arrival, have *real* Montana weather in Minnesota.

W. V.

---

## The Levitical Priesthood

Holiness, so it was pointed out, was one of the properties of the Levitical Priesthood. As was said, however, a distinction must be made between Aaron's person as such and this person as vested with the office of priest. The character of Aaron's holiness as priest was solely ceremonial, symbolical-typical. It was this as the office of highpriest into which he was inducted through suitable ceremonial rites was symbolical. But Aaron was also commanded to bring himself forward as the living realization of the grace of God betokened by his office. This too was Aaron's calling. It was the calling of the priesthood and in the final instance of the entire tribe of Levi. And, as was shown, for this calling Levi in his generations had also been spiritually qualified. Evidence was produced from Scripture that showed that during the Egyptian period, this tribe had undergone a remarkable spiritual transformation, so that, when the time was at hand for the elevation of Aaron and his family to the sacerdotal office, this tribe was known in Israel as surpassing all the others as to its holy zeal for God's house.

Let us now consider the remaining properties of the Aaronic priesthood, as set forth by Moses' word to Korah and his company, on the occasion of the latter's rebellion, "Tomorrow the Lord will show who is his,

and who is holy; and whom he will make to draw near to him; and him whom he chooses will he make to draw near unto him" (Num. 16:5). There are in all four properties made mention of in this scripture, to wit, being the Lord's ("the Lord will shew who is his"), being holy, being caused by the Lord to draw near to Him, and being the object of the Lord's choice. Aaron was the possessor of these properties.

Aaron, being holy, was the chosen of the Lord. On this account he was the Lord's. These two characteristics are essentially one. They can be distinguished between but are not to be separated. They stand to each other in the relation of cause and effect. For through the Lord's choosing Aaron, He made him His own, took him to Himself, that he should exist for God. This the Lord had right to do, as Aaron was God's property even apart from his election to the symbolical-typical highpriestly office. He was this as he belonged to a people—the people of God—whom God had made His own through His choosing it from among all the nations of the earth. And this, too, was God's right. For Israel was God's property (not His people) even apart from its election on account of its belonging to a fulness—the fulness of the earth—that was the Lord's creature and thus His exclusive possession—a creature therefore with whom God may do according to *His* good pleasure. Of this ground of His *right* to choose Israel, God made special mention shortly after the arrival of the people of Israel at Sinai. If Israel would obey God's voice and keep His covenant, then it should be a peculiar treasure unto God above all people; for "all the earth is mine" (Ex. 19:5). So, as the people of Israel by reason of its election was God's *peculiar* treasure among the nations, so the Aaronic family also by reason of its election was, as compared with the rest of the Israelitish families, God's peculiar treasure in Israel. The reason why God chose this family is not that it *by itself* excelled the others in true goodness. The reason was solely God's sovereign good pleasure. Hence, the thought conveyed by Moses' word to the rebels, "Tomorrow the Lord will shew who is holy. . . and him whom He chooses will He make to come near unto Him",—is not that God chose Aaron *on account* of his being holy. The thought conveyed is that him whom the Lord chooses is holy by virtue of his being the Lord's chosen. Now this choosing—the choosing of which the scripture under consideration makes mention—has reference in the first instance to Aaron and is therefore to be defined as God's good pleasure to consecrate Aaron to the office of highpriest through His cleansing him (symbolically) from all his sins and through His vesting him, Aaron with the garments of glory especially designed for the highpriest. And it was through His so cleansing him that the Lord made him to draw near to Him, the Lord.

Such, then, were the properties possessed by God's

priest—possessed by the Aaronic family in distinction from all the other Israelites. Now this is precisely what Korah and his company denied. They insisted that "all the congregation are holy, every one of them", that thus so far was Moses's selection of Aaron for the office of priest from being the execution of a command of God that it was representative of a carnal lust of power. And apparently they had right on their side. For in the ages preceding all God's people had done the work of a sacrificer. And on the occasion of the ratification of the covenant the Lord had said not merely to Aaron and his family but to the entire congregation, "Now therefore, if you will obey my voice indeed, and keep my covenant, then ye shall be a peculiar treasure unto me above all people; for all the earth is mine: and ye shall be unto me a kingdom of priests and a holy nation" (Ex. 19:6). It was without a doubt on the ground of this communication that Korah and his allies branded the Levitical priesthood an invention of Moses and thus an innovation unwilling by the Lord. But what these insurgents were willingly ignorant of is that as the people of Israel were God's peculiar treasure among the nations, so Aaron (and his family) was God's peculiar treasure in Israel and was thus in distinction from them all the Lord's possession in a peculiar sense—in the sense that the right to draw peculiarly near to the Lord to make atonement for the sins of the people with the blood of his sacrifice, belonged only to him. So, what these rebels refused to consider is that the Israelitish people were holy not in themselves but only in Aaron and in Aaron as the appointed highpriest of atonement, that thus it was only in him as their representative that they could tread the sacred precincts of God's house, tread these precincts only as far as the door of this house.

But what real evidence was there that the aforesaid right was possessed by Aaron alone? The very act of Moses that had consisted in his vesting Aaron, through appropriate ceremonies, with the priestly office. However, to the rebels this action formed no evidence. Their contention was that Moses had acted on his own initiative, and thus not as under the necessity of a command of God. This was indeed the charge implicate in their hard speech. And a terrible charge it was. For it was equivalent to an outright denial of Moses' calling. If the charge were true, Moses was an imposter and all the laws which he had promulgated had originated not in God's but in his mind and had thus to be taken as the expression of the will of a mere man.

But how could they reasonably deny that Moses had been sent of the Lord? They could not. For the evidence that God was with him and that God was his dwelling place and that in this place he had learned God's secrets had been so amazingly conclusive as to render any challenging of his divine sending and authority altogether irrational. This being true, the

uprising of Korah and his company must be construed as springing from sheer hatred of God, and of His sacred institutions and in particular of the vicarious atonement of Christ as prefigured by the office of highpriest and the service that belonged to it. What therefore these rebels meant when they in their carnal rage protested that all the congregation was holy is that it was holy by itself and thus had no need of its being sprinkled with the blood of Aaron's sacrifice.

But that the broader issue in this strife was not whether Aaron was the appointed priest of atonement but whether God had actually sent Moses, is plain from the following language which Moses spake to the congregation during the progress of the insurrection, "Hereby ye shall know that the Lord hath sent me to do all these works; for I have not done them by my own hand" (Num. 16:28). "Hereby ye shall know. . ." And they did know. . . on the morrow. And Moses again in token that the Lord had sent him predicted the doing of God by which they knew "If these men," said he, "die the common death of all men, or if they be visited after the visitation of all men; then the Lord hath not sent me. But if the Lord make a new thing, and the earth open her mouth, and swallow them up, with all that appertain to them, and they go down quick into the pit; then ye shall understand that these men have provoked the Lord" (Num. 16:29, 30). And the earth did swallow them up, them and all their houses and all the men that pertained unto Korah and all their goods.

The Lord on this occasion also settled before the consciousness of His people Israel the matter of the calling of Aaron to the office of priest of atonement, thus also the matter of whether the congregation was holy as unsprinkled by the blood of this priest's sacrifice. On the morrow and in response to the command of Moses, Aaron, together with two hundred and fifty men of the company of Korah appeared before the Lord, each supplied with a censor and a quantity of incense. Each man took his censor and, having put fire therein and laid thereon his incense, came and stood in the door of the tabernacle of the congregation with Aaron and Moses. Then, simultaneously perhaps with the earth's opening its mouth and swallowing up the rebels, fire came out from the Lord and consumed the two hundred and fifty men that offered incense. But Aaron lived. Thus God had spoken. And this was His reply to their contention that all the people were holy in themselves and thus apart from the blood of the highpriest's sacrifice. For it is to be considered that the incense of the men of Korah's company had been inflamed by strange fire, and not by the fire taken from the altar of God's priest, thus not by virtue of the blood of this priest's sacrifice. This incense therefore, in its state of consumption, was impure, as are the prayers and all the issues of the life—issues of which this incense was the

symbol—unsanctified by the blood of Christ's blood.

With the rebels destroyed, God once again spake. In obedience to God's instruction, Moses laid up twelve rods before the Lord in the tabernacle of witness. Each rod represented one of the tribes and bore the name of the tribe it represented. The rod of Levi with the name of Aaron carved upon it, was among them. "On the morrow the rod of Aaron for the house of Levi was budded, and brought forth buds, and bloomed blossoms, and yielded almonds" (Num. 17:8). The rods were brought out to all the children of Israel. They looked and were convinced, many of them in all likelihood against their will. And the murmurings ceased. Moses was thereupon commanded to bring Aaron's rod again before the testimony, to be kept for a token against the rebels.

This blooming of Aaron's rod and of his *alone* had a twofold signification. It denoted that Aaron's was the right to tread the sacred precincts of God's house and that this right was his *alone*.

Now this right accrued solely from God's choosing him, thus from God's good pleasure to consecrate him to the office of highpriest through His rendering him symbolically sinless. And of this choosing and its purpose (Aaron's symbolical cleansing and resultant holiness and Aaron's being made to draw peculiarly near to the Lord through this cleansing) the budding rod was the token and the expression. So did the Lord actually *show* whom He chose, who was His and who was holy. And so, in the fulness of time would God again would show who was His, when He would send His Son, Christ Jesus, as prepared unto every good work. For the rod—Aaron's rod—its buds and blossoms and almonds, in the last instance had reference to Christ, to the fruits of righteousness which He yielded: His consuming zeal of God's house, His perfect obedience of which His suffering and dying for the sins of His people were the supreme expression. And as little as the buds and blossoms of Aaron's rod—it was by itself but dry and lifeless wood—were of this rod, so little was Christ in His fruitbearing the product of humanity. For the notice of Scripture is to the effect that he was a root out of a dry ground. And this ground is mankind, dry and lifeless and thus unfruitful on account of its being dead in sin. Christ was God's Christ exclusively. His fruit was of God, of the Spirit that rested upon Him, the Spirit of wisdom and understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and of the fear of the Lord. Therefore was the fruit that He bore the certain indication that He was *the* chosen one of God, the Lord's heritage, the holy son of God and thus the one who of all men was privileged to draw near to God. And draw near He did together with His people, chosen in Him unto life eternal before the foundation of the world, and therefore also crucified, buried and raised with Him and set in heaven together with Him, and



blessed there with all spiritual blessings. Therefore does His life abound now in His people. And abiding in Him they bear much fruit. For without Him they can do nothing. And the blossoms that were made to appear on Aaron's rod betoken also this fruit, betokens that this fruit is solely of Him and thus that also this people is chosen of God, His peculiar heritage among men, made by Christ kings and priests unto God and thus privileged to dwell with Christ in God's house to everlastingly declare His praises and to be satisfied by His likeness.

Let us now have regard to the position that Aaron, in his capacity of highpriest and in conjunction with his sacrifice occupied in the economy instrumentally introduced by Moses. Aaron in the aforesaid capacity was (symbolically) mediator of God and man, His people. The above observations have already suggested this. We are not unmindful of the fact that it is Moses whom the Scriptures set forth as *the* mediator of *the* Old Testament Dispensation. Yet Aaron, too, was Mediator. But there is a difference to be noticed here. Aaron was mediator as highpriest of atonement; Moses chiefly as prophet of God. And as prophet he towers above all the prophets, Christ excepted. Such was the magnitude of the task which He was called to perform that he ranks not with Isaiah or any of the other prophets but with Christ. What was his task? The answer is found in Hebrews 3:1-5: "Wherefore holy brethren, partakers of the heavenly calling, consider the Apostle and the Highpriest of our profession, Christ Jesus, who was faithful to him that appointed him, as also Moses was faithful in all his house. For this man was counted worthy of more glory than Moses in as much as he who hath builded the house hath more honor than the house. . . . for ever house is builded by some man; but he that built all things is God. And Moses verily was faithful in all his house as a servant, for a testimony of those things which were to be spoken of after; but Christ was a son over his own house; whose house are we. . . ."

The Scripture asserts that Moses, as Christ, had a house, that of this house he was the builder and the faithful servant in it. Moses' house was the Old Testament church, which he instrumentally built and set in order. This house, with its foundation, occupants, government, social and religious institutions, was the replica of a mass of legislation, which God, Israel's supreme lawgiver, had imparted to Moses. Now whereas it was the execution by Moses of the instruction contained in this legislation that brought into being the Old Testament theocracy—the typical-symbolical house of God—this house is said to be of Moses and he is said to be its builder.

As may be expected therefore, the mode of God's intercourse with Moses was unique. It was and had to be congruous with the magnitude of his, Moses, task. Moses knew God face to face, received from God

His revelations not in vision and by dream but by direct discourse. He talked with God as a man with a man. Accordingly, we read at Deut. 34:10, "And there arose not a prophet since in Israel like unto Moses whom the Lord knew face to face." And again in Num. 13:6-8, "And he said, Hear my words: If there be a prophet among you, I, the Lord, will make myself known unto him in a vision, and will speak unto him in a dream. My servant Moses is not so, who is faithful in all my house. With him I will speak mouth to mouth, even apparently, and not in dark speeches, and the similitude of the Lord will he behold. . . ."

As a prophet, Moses was raised to a vantage point of such heights that he beheld the doings of God concerning His people to the end of all time. The book of Deuteronomy contains a prediction of the exile of the church to Babylon, of its return to Canaan and of the ultimate dispersion of the Jews over the entire face of the earth. Besides, the prophetic discourses of Moses contain statements that are to be construed as directly predictive of the blessedness of the church in the state of glory. In the Scriptures Moses stands before us as the fountain and father of all the prophets and books of the Holy Scriptures. All the history, proverbs, prophesy and poetry of Israel is grounded upon his laws and exist in them.

However, if Moses was mediator as prophet, Aaron was mediator as the highpriest of atonement. Now our word mediator appears in the New Testament Scriptures as the translation of the Greek word *me-ci-tees*, the primary meaning of which is *between*. Hence in common language the word or name mediator is the signification of one who interposes between parties at variance for the purpose of reconciling them, so that, according to the common conception, to mediate is to interpose between two hostile parties as the equal friend of each, thus to act as a go-between, or to arbitrate as the prince that mediates between nations and prevents war and is thus the benefactor of both parties. But this certainly is not the signification of the word or name in the vocabulary of the Scriptures. God and His people are not to be conceived of as two parties originally at variance but now reconciled through the persistent efforts of a go-between. Such a conception is degrading to God. True it is, that this people by nature hate God and that He hates sin in them. But His mercy over them is from everlasting to everlasting. And even while they were yet sinners Christ died for them,—Christ, His only begotten Son, through whose cross He reconciled not Himself to them but them to Himself in His love wherewith He loved them everlastingly. This being true the above conception of mediatorship will not do when the reference is to the mediator of God and man. And such was Aaron symbolically. What were the characteristics of Aaron as Mediator? His being of God and man



as God's appointee, that is, His representing, as the gift of God's love, men with God and God with men, or in the language of a scripture at Hebrews 5:1, his being taken from among men and ordained of God for men in things—Israel's sins and their removal—pertaining to God, that he might offer both gifts and sacrifices for sins. Such was his task, namely to make atonement for men in the presence chamber of God and to confer upon men in behalf of God God's blessing. Such being the characteristics of the mediatorship of Aaron, this mediatorship was to the honor and praise of God.

However, the features of the mediator of God and men were but dimly visible in Aaron, and this for the following reason. Aaron was one; his sacrifice was another. In agreement herewith, the sins of men, God's people, were laid, by imposition of hands, not upon Aaron but by Aaron upon the sacrificial victim. This victim and not Aaron, therefore, died for sin. And with its blood was the mercyseat sprinkled. Aaron further was not men's true bread. The life that abounded in men dwelt not bodily in him. He was not men's true vine and they his branches. Aaron as mediator of atonement was symbol, type. He was thus food for men's soul's indeed, but for the same reason that all the Scriptures are this. The Scriptures set forth the promise, Christ, the heavenly. So, to despise Aaron was to despise the very Word of God. It was thus to perish everlastingly. For Aaron was the mediator of atonement. One could not therefore reject him and have peace with God, as it was through God's causing the speech that this symbol declared to dwell richly in the hearts of His people, that He justified them before their own consciousness.

Aaron then was but symbol. The true mediator of God and man is Christ. It is to Him that our attention must be directed, would we have understanding of the full significance of the mediatorship of *the* Mediator of God and man. Christ is the true Aaron. He was sacrifice and sacrificer. So, being come an highpriest of good things to come, by a greater and more perfect tabernacle—His very own nature in which He atoned the sins of His people, thus a tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building—neither by the blood of goats and calves, but by His own blood He entered in once into the holy place, having obtained eternal redemption for us (Hebrews 9:11, 12). However Christ's mediatorship did not end when He had done obtaining legally redemption for His people. His task as Mediator included much more than His atoning His people's sins on the cross. Firstly, that He, the glorified Saviour, as the representative and agent of the Father, the Triune Jehovah, pour out upon His body, the church, His Spirit, and so cause His people to partake of the heavenly gifts that accrued from His sufferings and death and that now dwell bodily in Him, the base and channel of all grace; further, that He, by

the power of His love preserve His people in this world for their heavenly inheritance and protect them against their enemies in the midst of which He reigns, as one having received all power in heaven and earth; thirdly, that He rules His people by His Spirit and His Word and lead them by His counsel to everlasting glory. Christ did and does all this.

But if the mediatorship of Christ is to stand out in our minds in its full significance and glory, we must have understanding of what Christ meant by language such as this, "Abide in me and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine, no more can ye, except ye abide in me. I am the vine, ye are the branches: he that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit: for without me ye can do nothing".

If Christ is the true vine then His followers must *needs abide* in Him, that is, remain in Him everlastingly. For, being the true vine, He is the seat and channel of their life. Such was the good pleasure of the Father, namely, that in Him should dwell and dwell everlastingly, the fulness bodily. And this fulness includes every heavenly blessing, all grace. And it dwells in Christ now and forever. For in Him His followers are enjoined to *abide*. Without Him they can do, will ever be able to do, nothing. Should they be, ever be, separated from Him, they would again stand before God in all their sins and instantaneously perish. For He is the true vine, true bread, the living water, the way the truth and the life, righteousness and sanctification and redemption, the hidden manna, the morning star, the tree of life. He is, in a word, all and everything for His people now and everlastingly. For in Him dwells all fulness.

However of this fulness not He but the Father is the creative fountain. From Him, that is, from His will (not from His being) it flows, a river of grace, first into Christ and from Christ into His people. And this people by the mercy of God, abide in Christ; and Christ abides in the Father. This was the truth to which Christ gave expression when He prayed, "That they may all be one; as thou Father art in me, and I in thee, that they also may be one in us; that the world may believe that thou hast sent me. And the glory which thou gavest me I have given them; that they may be one, even as we are one; I in them and thou in me, that they may be made perfect in one. . ."

So is then Christ *the* mediator of God and men. In Him God reconciled His people to Himself. In Him they have redemption. The heavenly gifts that He merited they receive from God only through Him. Through Him is their fellowship with God. In His face do they see God and see Him as He is. He is the likeness of God by which they are everlastingly satisfied.

The mediatorship of Christ is thus eternal. It will not have served out its purpose when the church will

have appeared with Him in glory. For Christ obtained a more excellent ministry, by how much also He is the mediator of a better covenant, a covenant that is eternal (Heb. 8). Hence, He must abide as Mediator. The more excellent ministry which He obtained He will forever retain. He will abide then as the true bread of His people and everlastingly feed them. Never will He be separated from His people, for then His body were without a head and the church of God without a cornerstone.

In the light of the above observations, it is plain that Christ is Mediator according to His threefold office of priest, prophet and king, and thus also according to all His works. He is thus not Mediator *and* but *as* priest, prophet, king, the way, truth and the life, the resurrection, the true bread, the living water. It means that *as Mediator* He is the fulfillment of the whole law, the body of every shadow, thus of Moses and Aaron alike.

In the first paradise there was not the Mediator of God and man. There was no need. Created in the image of God, Adam was righteous initially in the way of his own obedience. God was His life immediately and directly, so to say. Ill-deserving, man was not. Guilt he did not have. Of salvation he had no need. But if this state continued, man would never experience the power of God's redeeming grace, and thus see God as He is, and seeing say to his soul, "Bless the Lord, O my soul: . . . who forgiveth all thine iniquities; who healeth all thy diseases." Therefore before the foundation of the world, God was choosing *the* Mediator and in Him His people that the latter should be holy and without blame before God. For God wanted with Him in His sanctuary a people who should see Him in the face of Christ and thus see Him as He is that they might give Him greater glory. And such a people God now possesses—a people redeemed from sin and curse and hell, a people who find themselves in the embrace of a God—the God and Father of Christ—Who took them to His heart in Christ, Who cleansed them from all their sins in Christ's blood and Who gave them all things with Christ. And they bless His name according as they see Him. And they see Him as He is, for they see Him in Christ's face.

G. M. O.

---

The Young Men's Society of the First Protestant Reformed Church herewith wishes to express its sympathy to the family of

EDWIN J. HAZENBERG

in the loss of their son and brother.

May the Lord comfort them in this bereavement.

A. Haan, Pres.

J. Veltman, Sec'y.

## Thou Shalt Not Commit Adultery

There are several Scriptures contained in the Law of Moses which bear on this sin and related sins. We quote them here as to their sense and meaning.

The general prohibition reads, "Thou shalt not commit adultery," that is, Let no Israelite be unfaithful to the marriage vow and enter into illicit relation with another.

*Death the penalty for adultery.* Deut. 22:22-24.

If a man be found committing adultery with a married woman, both shall be put to death, that the Israelitish people may be free from this evil. Likewise if the woman be a maiden betrothed to another man, if the act was committed within the city, both shall be put to death by stoning, she because it was possible for her, being in the city, to offer effectual resistance through her crying out, and he because he humbled his neighbor's wife.

*Rape.* Deut. 22:25-27.

If a man find a young woman, betrothed to another, alone in an uninhabited place and ravishes her, the girl shall be innocent, for she had no way of resisting, but the man shall be put to death.

*Penalty for seducing a virgin.* Ex. 22:16, 17.

If a man seduce a virgin not betrothed, he must pay the usual marriage dowry and take her as his wife. If her father refuses to consent to the marriage, the man shall simply pay the dowry.

*Restatement of this penalty* in Deut. 22:28, 29.

If a man seduce a virgin not betrothed, he must pay her father a marriage dowry of fifty shekels of silver and must take her as his wife and shall not put her away all his days. (The right of the father to refuse his daughter to the seducer is not here repeated).

*Seduction of a female slave.* Lev. 19:20.

If a man seduces a female slave, even though she is betrothed to another, but not set free, both shall be punished as the authorities determine, but not with death, for she was a slave and therefore subject to special laws.

*Marriage with stepmother.* Deut. 22:30.

A man shall not marry his stepmother, for it is an act of impiety toward his father.

*A curse upon certain forms of incest.* Deut. 27:20, 22, 23.

In the public ritual of imprecation the priest shall solemnly declare: "A curse upon every man who marries his stepmother, or mother-in-law, or sister or half-sister," and all the assembly shall say, "So shall it be."

*Persons between whom marriage is illegal.* Lev. 18:6-18.

Marriage is forbidden between near kinfolk. It is illegal for a man to marry his mother, his stepmother, his full sister or half-sister, his granddaughter, his aunt, or the wife of his uncle, his daughter-in-law, his sister-in-law, his wife's child or grandchild (by a previous marriage), or two sisters, while both are living, lest they be jealous of each other.

*Punishment.* Lev. 20:11, 12, 14, 17, 19-21.

If a man marry his stepmother or daughter-in-law both the guilty parties shall be put to death. If a man marry both a mother and a daughter they have committed a shameful crime. All three shall be burnt to death, for such an unnatural act cannot be tolerated in Israel. If a man marries his half-sister, they shall both be destroyed and their punishment shall be a just reward for their sin. A man shall not marry his aunt, for they are near of kin and the consequence of their guilt shall be upon their heads. If a man marries his uncle's wife or sister-in-law- childlessness shall be the punishment of their sin.

*Sodomy.* Deut. 23:17, 18; Lev. 18:22; 20:13.

*Prohibition.* Deut. 23:17, 18.

No Israelite shall prostitute himself—as do the immoral Canaanites—in the service of a deity, nor shall the gains of that vile practice be brought into Jehovah's temple in payment of a vow.

*Death the penalty.* Lev. 18:22; 20:13.

For one man to have intercourse with another as between the sexes, is an abomination to Jehovah. Both shall be put to death. The consequences of their guilt shall be upon their own heads.

*Unnatural lusts.* Ex. 22:19; Deut. 27:21; Lev. 18:23; 20:15; 18:19; 20:18.

*Bestiality.* Ex. 22:19.

Whosoever has sexual intercourse with a beast shall be put to death.

*A curse upon bestiality.* Ex. 22:19.

In the public ritual of imprecation the priest shall solemnly declare: "A curse upon any one who has sexual intercourse with any beast," and all the people shall say: "So may it be".

*Death the penalty of bestiality.* Lev. 18:23; 20:15.

The man or woman who so far violates the laws of nature as to have sexual intercourse with a beast, shall be put to death together with the beast. If a man has sexual intercourse with a woman during her recurring period of sickness, both shall be cut off from among their people.

*Prostitution.* Deut. 23:17, 18; 22:13-21; Lev. 19:20; 21:9.

*Penalty for secret prostitution.* Deut. 22:13-21.

If a man soon after his marriage alleges that his wife, when he married her, was not a virgin, her parents shall lay before the elders of the city, as they sit in judgment at the gate, the evidence of her virginity. If they establish their claim the elders shall punish the husband with strips and impose upon him a fine of one hundred shekels of silver which shall be paid to the father of the girl whose reputation he has falsely attacked. The husband must also take back his wife, and he may not put her away all his days. If however the charge was true and the wife's innocence cannot be established, the men of the city shall stone her to death at the door of her father's house, for she became a prostitute in her own home and only by these severe measures can the social purity of Israel, which was endangered, be preserved.

*Making a daughter a prostitute.* Lev. 19:29.

Let no Israelite degrade and disgrace his daughter by making her a public prostitute, lest the Israelitish nation become morally corrupted and an example of shamelessness rather than of righteousness.

*Penalty of special cases.* Lev. 21:9.

The daughter of a priest who becomes a public prostitute, disgraces her father and his sacred office. For her sin she shall be burnt with fire.

*Indecent assault.* Deut. 25:11, 12.

When two men are fighting together and the wife of the one, in attempting to help her husband, resorts to indecent measures, her hand shall be cut off as a punishment. The authorities shall show no leniency, but vigorously carry out the sentence.

These are the laws that bear on the sexual side of Israel's life. In their totality they show how all uncleanness whether in holy wedlock or in single life is accursed of God. As to adultery, it was a practice that had to be punished with death, if fully proven. And for guilt that could not be fully ascertained was prescribed the ritual respecting the trial and offering of jealousy. Num. 5:12-27.

If a husband suspects on good evidence that his wife has secretly committed adultery with another man, although he is unable to present any witnesses of the sin, he shall bring her with the proper offering to the priest of the sanctuary. Then the priest shall seat her in the sanctuary before the Lord with her hair unloosed and with the meal offering in her hand. In an earthen vessel he shall mix dust gathered from the floor of the sanctuary with holy water; and before he gives to her to drink, he shall cause her to subscribe to the following oath: "If no man have lain with thee, and if thou hast not gone aside to uncleanness with another instead of thy husband, be thou free from this

bitter water that causeth the curse; but if thou hast gone aside to another instead of thy husband, and if thou be defiled, and some man have lain with thee beside thine husband, the Lord make thee a curse and an oath among thy people, when the Lord doth make thy thigh to rot, and thy belly to swell; and this water that causeth the curse shall go into thy bowels, to make thy belly to swell and thy thigh to rot. And the woman shall say amen, amen."

After the woman had taken the oath and it had been recorded in a book by the priest, he shall offer the meal offering and cause her to drink the potion. Then if she is guilty, it will effect her as specified in her oath and she will be despised by all because of her guilt; but if she is innocent, then she shall be free and shall not be harmed and shall conceive seed.

This whole rite concentrated itself in the oath. If there was freedom of guilt, it announced exemption from punishment. This on the one side. On the other side, it denounced the woman, if guilty and imprecated evil upon her—evil that should correspond to the sin which she had committed, namely, the decay of those parts of the body which had been surrendered to the service of lust. The bitter water symbolized the bitterness of the curse as operative in the body of the tried one, if there was guilt. Therefore the water was called bitter and also because it betokened the mental anguish which the consideration of being subjected to such a humiliating trial would occasion. Because the bitter water signified God's holy reaction against sin, it was also to be holy water. Further, it was to be mixed with the dust of the sanctuary in token of its being used with regard to a curse. In the Scriptures dust and curse appear as associate. The serpent, having tempted Eve, was doomed to go on his belly and to eat dust all the days of his life. At Psalm 72:9, it is said of the enemies of God that they shall lick the dust. And at Micah 4:17, the nations appear as destined to lick the dust like a serpent.

Of course, the fulfillment of the prediction of corruption and unfruitfulness was dependent solely upon the will of God. But was the bitter water the bearer of the operation of the will or wrath of God in the bodily organs cursed. Did, in other words, the divine wrath operate in and through the water as its instrument of working? It seems so from the following statement occurring in the imprecation, "But if thou hast gone aside under thy husband. . . . this water that causeth the curse, shall go into thy bowels to make thy belly to swell and thy thigh to rot." But perhaps the implication of this language is that the bitter water merely represented the curse. If more is implied the bitter water was more than a symbol,—it was then the very means by which the curse was realized. Be this as it may, the whole service was designed to convey "a deep impression of the jealous care with which the holy eye of God watched over even the most

secret violation of the marriage vow, and the certainty with which He would avenge them".

G. M. O.

## Sons Of Zebedee

Christ is on the track of the company from the north, who are going up to the Passover, that is to be celebrated at the close of the following week. The time, the company, the road, all serve to bring up to the Saviour's thoughts events that are now so near, to Him of such momentous import. A spirit of eager impatience to be baptized with the impending baptism seizes upon Him, and gives a strange quickness and forwardness to His movements. His talk, His gait, His gestures all betoken how absorbed He is; the eye and thought away from the present, from all around, fixed upon some future, the purport of which has wonderfully excited Him. His hasty footsteps carry Him on before His fellow-travelers. "Jesus went before them", St. Mark tells us, "and they were amazed; and as they followed they were afraid." There was that in His aspect, attitude and actions that filled them with wonder and with awe. It was not long till an explanation was offered them. He took the twelve aside, and once again, as twice before, but now with still greater minuteness and particularity of detail, told them what was about to happen within a few days at Jerusalem, how He was to be delivered into the hands of the Jewish rulers, and how they were to deliver Him into the hands of the Gentiles, how He was to be mocked and scourged, and spit upon and crucified, till all things that were written by the prophets concerning Him should be accomplished, and how on the third day He was to rise again. Everything was told so plainly that we may well wonder that any one could have been at any loss as to Christ's meaning; but the disciples, we are told, "understood none of these things, and the sayings were hid from them, neither knew they the things that were spoken." This only proves what a blinding power preconception and misconception have in hiding the simplest things told in the simplest language—a blinding power often exercised over us now as to the written, as it was then exercised over the apostles as to their Master's spoken words. The truth is that these men were utterly unprepared at the time to take in the real truth as to what was to happen to their Master. They had made up their minds, on the best of evidence, that it was the Messiah. He had Himself lately confirmed them in that faith. But they had their own notions of the Messiahship. With these such sufferings and such

a death as were actually before Jesus were utterly inconsistent. They could be but figurative expressions, then, that He had employed, intended, perhaps, to represent some severe struggle with His adversaries through which He had to pass before His kingdom was set up and acknowledged.

One thing alone was clear—that the time so long looked forward to had come at last. This visit to Jerusalem was to witness the erection of the kingdom. All other notions lost in that, the thought of the particular places they were to occupy in that kingdom entered again into the hearts of two of the disciples—that pair of brothers who, from early adherence, and the amount of sacrifice they had made, and the marked attention that on more than one occasion Jesus had paid to them, might naturally enough expect that if special favors were to be dispensed to any, they would not be overlooked. James and John tell their mother Salome, who has met them by the way, all that they have lately noticed in the manner of their Master, and all that He had lately spoken, pointing to the approaching Passover as the season when the manifestation of the kingdom was to be made. Mother and sons agree to go to Jesus with the request that in His kingdom and glory the one brother should sit upon His right hand and the other upon His left, a request that in all likelihood took its particular shape and form from what Jesus had said but a few days before, when, in answer to Peter's question, "Behold, we have forsaken all, and followed thee; what shall we have, therefore? And Jesus said unto them, Verily I say unto you, That ye which have followed Me in the regeneration, when the Son of Man shall sit in the throne of His glory, ye also shall sit upon twelve thrones, judging the twelve tribes of Israel." What could these thrones, this judgment be? Little wonder that the apostles' minds were set a-speculating by what still leaves us, after all speculating, about as much in the dark as ever. But while Salome and James and John were proffering their request, and trying to pre-engage the places of highest honor, where was Peter? It had not come into his thoughts to seek a private interview with his Master for such a purpose. He had no mother by His side to fan the flame that was as ready to kindle in His as in any of their breasts. That without any thought of one whose natural claims were as good as theirs, James and John should have gone to Jesus and made the request they did, satisfies us at least of this, that it was not the understanding among the twelve that when the Lord had spoken to Peter as He did after his good confession, He had assigned to him the primacy, or, indeed, any particular pre-eminence over the rest.

"Ye know not what ye ask". They did it ignorantly, and so far they obtain mercy of the Lord. What it was to be placed on the right and on His left in the scenes that waited Him in Jerusalem, two at least of the three petitioners, John and Salome, shall soon

know as they stand gazing upon the central cross of Calvary. "Can ye drink of the cup that I drink of? and be baptized with the baptism that I am baptized with?" They say, "We can". From this reply it would appear that the disciples understood the Lord as asking them whether they are prepared to drink along with Him some cup of sorrow that was about to be put into His hands, to be baptized along with Him in some baptism of fire, to which He was about to be subjected. They are prepared, they think that they can follow him, they are willing to take their part in whatever suffering such following shall entail. Through all the selfishness, and the ambition, and the great ignorance of the future that their request revealed, these shown out in this prompt and no doubt perfectly sincere and honest reply, a true and deep attachment to their Master, a readiness to suffer with Him or for Him. And he is far quicker to recognize the one than to condemn the other. "Ye shall indeed drink of the cup that I drink of; and with the baptism that I am baptized withal shall ye be baptized." You James, shall be the first among the twelve that shall seal your testimony with your blood. You John shall have the longest if not the largest experience of what the bearing of the cross shall bring with it. But to sit on my right and on my left in my kingdom and my glory, ask me not for that honour as if it were a thing in the conferring of which I am at liberty to consult my individual will, taste or humor. It is not mine so to dispense. It is mine to give but only to those for whom it was prepared of my Father, and who by the course of discipline through which he shall pass them shall be dully prepared for it.

James and John have to be content with such a reply. Their application though made to Christ when alone, soon after became known to others, and excited no small stir among them. Which indeed may cast the first stone at the two? They all had been quarrelling among themselves, as to which of them should be the greatest. And they shall all ere long be doing so again. Christ's words of rebuke as He hears of this contention is for all as well as for James and John. He tells us that no such kind of authority and power as is practiced in earthy governments—the authority of men, rank or power carrying it dictatorially and tyrannically over subjects and dependants—is to be admitted among the disciples; greatness among them is a thing to be measured not by the amount of power possessed but by the amount of service rendered, by their greatest likeness to the Son of Man", who came not to be administered unto, but to minister, and to give His life a ransom for many."

The contention is thus momentarily hushed, to break out again, when it shall receive a still more impressive rebuke.